
TESS M. PUFFROVÁ
Merry fucking Christmas
Plamen spravedlnosti

Merry fucking
Christmas
Plamen spravedlnosti

TESS M. PUFFROVÁ

Merry fucking Christmas

Plamen spravedlnosti

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tess M. Puffrová, 2026
Cover © Michaela Dopitová, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8721-0

Pro všechny, kteří hledají mix Princezny z cukrárny, Tlapkové patroly *a* Cyberpunku 2077 – *možná jste doteď nevěděli, že to potřebujete, ale věřte, že ano.*

PLAYLIST

Mariah Carey – All I Want For Christmas Is You
Michael Bublé – It's Beginning to Look a Lot Like Christmas
Dean Martin – Let It Snow! Let It Snow! Let It Snow!
Ella Henderson x AJ Mitchell – Blame It On The Mistletoe
Wham! – Last Christmas

Hollywood Undead – Riot
Set It Off – This Christmas
Hollywood Undead – City
Michael Bublé – Holly Jolly Christmas
Naeleck, Sound Of Legend – Deck The Halls

Roxette – Christmas For The Broken Hearted
Linkin Park – My December
Ariana Grande – Santa Tell Me
Hollywood Undead – Christmas in Hollywood
Kelly Clarkson – Underneath the Tree
Bass Température – Tribe of the Bells
Britney Spears – My Only Wish
Combichrist – Never Surrender
Sia – Snowman

Načtěte kód v aplikaci Spotify a zaposlouchejte se

PROLOG

Do koupelny mě přivedl křik. Neskutečnej, plnej žalu, takovej, při kterým vám tuhne krev v žilách a trhá vás na kusy. Nejpříšernější, co jsem kdy slyšel.

O to horší bylo, že patřil mýmu nejlepšímu kamarádovi.

Ale úplně nejhorší bylo to, co jsem v koupelně spatřil.

Zastavil jsem ve dveřích a… přestal dýchat. Všechno se ve mně sevřelo. Šokem, beznadějí, zoufalstvím.

Zayne klečel před vanou na světlejch dlaždicích a všude kolem něj byly potoky vody, ale taky něčeho jasně rudýho. Mýmu otupělýmu mozku chvíli trvalo, než mi došlo, co to je. A odkud se to vzalo.

„Co to udělala?! Jakeu! Co to udělala?!" zalykal se Zayne. Nikdy jsem ho neviděl brečet, přesto mu teď z očí proudem tekly slzy, jak ve svejch ohromnejch tmavejch pažích svíral drobný tělo. Tělo, který jsem znal. Který mívalo stejnej odstín pleti, jako byl ten jeho, přesto teď vypadalo jinak. Světleji. „Udělej něco! Jasmine! No tak, Jasmine!" křičel a třásl s ní, nakonec mu hlas odumřel a on ji k sobě přivinul o něco pevněji.

Ona… to vzdala.

„Jasmine!" zaječel někdo zpoza mě a pak se kolem prohnala Violet. Její růžový vlasy vlály za ní, když se zhroutila na zem vedle Zayna. „Jasmine! Jas! Ne! To ne!" křičela jako smyslů zbavená. „Né, prosím, prosím, řekni, že to není pravda!" rozplakala se a schoulila se k Jasmininu čelu.

Zayne na mě upřel zarudlý oči. „Musíme něco udělat. Takhle to nemůžeme nechat," zaprosil zlomeně.

Vidění se mi rozmazalo a musel jsem zamrkat a polknout skrz stažený hrdlo, abych byl schopnej mluvit. Rázně jsem přikejvnul.

„Něco uděláme. Něco vymyslíme," ujistil jsem ho chraplavě a znova se podíval na Jasminino promáčený tělo. Okamžitě jsem si ale přikryl rukou oči. Nedokázal jsem to snést, nedokázal jsem se s tím smířit.

Museli jsme něco udělat. Takhle to nemohlo zůstat.

Ona

KAPITOLA 1

Vánoční rok

32 DNÍ DO VÁNOC

Vylezla jsem na schůdky a opatrně umístila zářivou zlatou hvězdu na vrcholek stromku. Spokojeně jsem si povzdechla a vzápětí málem spadla dolů, když se v okolním lomozu ozval pobavený hlas: „Není na to příliš brzy?“

Chvatně jsem rozhodila ruce, abych získala balanc. „Judy!“ vyjekla jsem pobouřeně na krátkovlasou třicátnici v zeleno-červené zástěře, která se vykláněla zpoza fronty zákazníků u pultu a teď se smála na celé kolo.

Už jsem jí chtěla dát přednášku o tom, jak za okny padá první sníh – ačkoliv těch pár náhodných vloček, které se za nazdobenou výlohou snášelo k zemi, se za první sníh sotva dalo považovat –, když se mi v kapse rozdrnčel mobil.

Byl tu nával a Shelly za kasou sotva stíhala, ale když jsem viděla mámino číslo na displeji, bez váhání jsem jí to vzala. Holky věděly, že když mi volá máma, je to priorita číslo jedna.

„Mami? Co se stalo?“ vyhrkla jsem vyplašeně a spěšně slezla ze schůdků, abych mohla v případě nouze běžet pro kabát a klíčky od auta. Třeba zabloudila a nemůže najít správný směr… ale v tom by jí přece pomohl Bruno, její černý labrador. Bože, co když se něco stalo Brunovi? Nebo upadla a –

„Cinnamon,“ oslovila mě jménem, kterým si nechávám říkat jen od těch nejbližších, tedy od ní a od Judy, „ty kalhoty, cos mi koupila k narozeninám, ty mají spíš teplý odstín hnědé, nebo studený? Asistent,“ a tím myslela umělou inteligenci na telefonu, „mi tvrdí, že studený, ale přísahala bych, že tys říkala teplý.“

Pomalu jsem vydechla a zklidnila se. Nešlo o žádnou pohotovost. „Ty s tou velkou sponou?“ ujistila jsem se a pomalu mířila za pult, kde už mi Shelly posunky dávala najevo, že by se jí hodila pomoc. Vypadala vystresovaně, blond vlasy se jí uvolnily z culíku a divoce jí padaly do obličeje. „Teplý, určitě teplý,“ ujistila jsem mámu a sledovala Judy, která se u kávovaru snažila Shelly vypomoct, ale z jejího napjatého pohledu mým směrem bylo jasné, že musí zase běžet zpátky do kuchyně, jinak něco spálí. „Promiň, ale teď máme fofr. Můžu přijet večer a pomoct ti probrat šatník a třeba ho nějak líp roztřídit, aby ses v tom orientovala,“ navrhla jsem mámě a zase mě přepadly výčitky svědomí kvůli tomu, že jsem se od ní před necelým rokem odstěhovala.

Teda, kdyby na tom ona sama tolik netrvala, rozhodně bych se nestěhovala. Kdo nechá svou nevidomou matku bydlet samotnou? Byla jsem hrozná dcera.

„Kdepak, zlatíčko, není třeba. Udělala jsi mi v tom skvělý systém, jen mě rozhodil ten asistent. Nebudu tě rušit,“ vychrlila ze sebe a chvatně se rozloučila.

Spěchala jsem za pult, abych konečně pomohla Shelly – byla jsem vděčná, že ji tu mám. Milovala Vánoce skoro stejně tak moc jako já, takže jí nevadilo si každé odpoledne po přednáškách na vysoké obléknout vánoční zástěru a vařit kafe.

Obsloužila jsem dva zhruba dvanáctileté kluky, kteří si přišli pro naši ikonickou horkou čokoládu s haldou malých opečených marshmallows, a pak jsem přece jen drcla do Judy a výmluvně kývla bradou k výloze, za kterou se na ulici snášely ty bídné sněhové vločky, ačkoliv ještě nebyl ani prosinec. „První sníh,“ podotkla jsem.

„To znamená, že nastal čas vánoční!“ zavýskla i přes mírný stres z náporu Shelly a bleskurychle se sehnula pod pult, načež místnost naplnily tóny té nejznámější písničky od Mariah Carey.

„Tak už roztála,“ utrousila Judy pochmurně, ale koutek rtů jí zrádně vyjel nahoru.

Neubránila jsem se poťouchlému úsměvu. „Vím, že to tu miluješ stejně jako já.“ Protože kdo by nemiloval?

Těch několik rozkošných ušáků s pletenými přehozy, elektrický krb, kulaté stolky z tmavého dřeva, červené koberečky, tapetu se zasněženou lavičkou mezi tmavě zelenými stěnami, a světýlka – hlavně světýlka, která byla rozvěšená, kam až oko dohlédlo. To byla moje milovaná cukrárnička Vánoční rok, která v sobě nesla ducha toho nejlepšího svátku na světě. Byla můj sen. Můj *splněný* sen, za kterým jsem si šla i přes veškeré překážky – a že jich bylo! Vést podnik, a ještě v třiadvaceti letech, nebylo nic snadného, pořád jsem se učila. Lidi se mi posmívali, že chci mít cukrárnu v duchu Vánoc po celý rok, ale já se nedala. Pravda, přes léto jsme neměli zrovna divoké obraty, ale… to si sedne. Jistě to bylo jen tím, že tehdy byla cukrárna poměrně nová. Na podzim se to už začalo rozjíždět a na Vánoce jsem očekávala fronty až na hlavní ulici. Už teď bylo jasné, že byl můj nápad dobrý – vždyť jsme měly plno!

Judy zvedla dlaně vzhůru. „Vzdávám se, ať žijí Vánoce!“ prohlásila naoko nadšeně, až se jí prohloubily vrásky kolem očí. „Teď ale mizím, než spálím korpusy,“ dodala a chvatně zamířila chodbičkou za pultem dozadu do kuchyně.

„Díky za pomoc!“ křikla jsem za ní ještě, zatímco jsem dalšímu zákazníkovi podávala degustační krabičku sušenek.

Vzápětí ke mně přistoupila stará paní, která sem chodívala každý den o holi, aby si dala zákusek po obědě. Vždy když jsem mezi cizími tvářemi viděla někoho známého, moje všudypřítomná nervozita se utlumila. U mámy a kamarádek jsem mívala pocity, jako by žádná ani neexistovala, u známých byla jen v pozadí.

„Ti skořicoví šneci vypadají výborně,“ zasmála se paní skřehotavě. „Dám si jednoho.“ Měla laskavý úsměv a já byla vždy ráda, když jsem ji viděla.

„Jak se dnes máte?“ usmála jsem se a obešla Shelly, která obsluhovala paní vedle, abych mohla z vitríny vyndat skořicového šneka.

Neměla jsem teď čas na povídání, ale doufala jsem, že za chvíli ten nápor zákazníků poleví a stará paní tu ještě bude, abych s ní přece jen mohla prohodit pár slov. „Kávu?“ zeptala jsem se ještě, když se paní podívala do peněženky.

„Ehm, ne, ten šnek stačí,“ řekla poněkud zahanbeně a podala mi bankovku.

Odnesla jsem jí talířek s pečivem k poslednímu prázdnému stolku a vrátila se za pult, abych přece jen připravila kávu. „Na účet podniku,“ řekla jsem, když jsem ji před starou paní pokládala. „Pro věrné zákazníky,“ zazubila jsem se, zatímco mi stále dokola děkovala.

Udělat někomu radost mě samotnou vždy naplňovalo štěstím a pýchou nad sebou samou. Cítila jsem se dobře, sebevědomě a nic na světě mě v tu chvíli nemohlo rozhodit.

Jenže to většinou mělo krátké trvání.

„Jedno kafe, prosím,“ prohodil mladý muž ve velké mikině s kapucí, stáhl si z očí sluneční brýle a já při jediném pohledu do jeho tmavě modrých očí znervózněla.

„J-jaké?“ dokázala jsem vykoktat skrz stažené hrdlo a cítila, jak mi po krku stoupá horko. Jako by prostě nešlo se mu dívat do hezké tváře, i když s tím to ve skutečnosti nemělo co dělat. Měla jsem problémy s lidmi. Nebo se sebou. Nesnášela jsem to, nesnášela jsem, jaká jsem.

Bernadette Brooksová, věčně nervózní plachá chudinka. Na základce si o mně dokonce vymysleli básničku.

Bernie, Bernie už zase,
potí se tu jak prase.
Červený má tváře,
mluvit nedokáže.

Držela se mě až do konce střední. Děti dokážou být zákeřné, to jsem věděla, ale neudělalo to ten popěvek o nic snesitelnějším. A rozhodně mi to nepomohlo být víc sebevědomá.

Kolikrát jsem si při usínání přála, abych se ráno probudila jiná? Jako ve filmech. Snila jsem o tom, že odjedu na prázdniny, a až se vrátím do školy, všichni budou koukat, jak jiná budu. Kluci ze mě nebudou schopní spustit zrak a já na ně budu vyzývavě mrkat, aniž bych měla pocit, že se udusím.

Jenže to se nestalo.

Na kluka před sebou jsem se nebyla schopná bez rozpaků podívat ani na zlomek vteřiny, a to jsem z něj neviděla moc. Jen ostře řezanou tvář, výrazné černé obočí a rovný nos, který si po mém dotazu netrpělivě promnul. „Nevím, prostě kafe."

„T-takže espresso?" vykoktala jsem chabě a klopila pohled do desky pultu.

„Bude s mlíkem? Víte co? Radši si dám takový to cappuccino," rozhodoval se.

Nejradši bych už mlčela a prostě mu nějaké připravila, ale moje duše dobré baristky mi to nedovolila. „S nějakou příchutí?"

„Hmm…" Tmavě modré oči mu visely na vývěsní tabuli a bezděčně si při přemýšlení vytáhl rukáv mikiny, takže jsem na chvíli viděla předloktí hojně potetované barevnými znaky. „Radši ne," usoudil nakonec s těžkým povzdechem. Nejspíš byl naší nabídkou přehlcen.

Znejistělo mě to. Nabízeli jsme toho moc? Potřebovala jsem konkurovat kavárenským řetězcům, kterými se to na hlavní ulici vedle jen hemžilo, ale možná jsem to přeháněla? Odolala jsem touze se zatahat za jeden ze svých copánků v nazrzlém skořicovém odstínu – což byl můj zlozvyk, který mě ve chvílích úzkosti uklidňoval – a donutila se to pro teď pustit z hlavy. „Ještě něco?" zasípala jsem přiškrceně a musela si odkašlat, i když to mému staženému hrdlu ani trochu nepomohlo.

„To je všechno."

Konečně jsem se ke klukovi otočila zády, ale i tak jsem stále byla napjatá a jasně si uvědomovala jeho pohled, kterým mi nejspíš rentgenoval zátylek a říkal si, že jsem vadná. No, měl pravdu.

Když jsem se otočila, abych mu kelímek s cappuccinem předala, zjistila jsem, že můj zátylek vůbec nerentgenuje, ale místo toho upřeně hledí skrz výlohu ven a škrabe se při tom pod kapucí. A já na něj ke svojí smůle musela znovu promluvit. „Tady to je," houkla jsem.

Otočil se a ruku stáhl, přičemž jsem ještě viděla řadu náušnic, které mu zdobily ucho. „Díky," řekl, podal mi peníze a pak se široce usmál, až se mu v tvářích udělaly ďolíčky. Doteď jsem měla pocit, že mi někdo škrtl zápalkou v žaludku, ale náhle jsem nabyla dojmu, že prostě umřu – protože na mě škádlivě mrkl. „Přeju krásnej den," utrousil, vhodil mi několik drobných do sklenice s dýškami, i přes zatažené počasí si nasadil sluneční brýle a odešel.

Pomalu jsem vydechla zadržovaný vzduch a moje tváře zvolna přestávaly hořet.

Nechtěně jsem se střetla pohledem se Shelly, která měla tu drzost na mě zakmitat obočím. Zasmála jsem se sama sobě a připlácla si dlaně přes hořící obličej. Co jiného jsem taky měla dělat než své rozpaky zakrýt humorem? Kdybych měla být nešťastná z toho, že tváří v tvář cizím lidem panikařím, už dávno bych umřela na smutek.

V dospívání jsem takový pohled na svět samozřejmě neměla, ale během let jsem přece jen získala nějaké sebevědomí a naučila se jakž takž zvládat běžné společenské interakce. Stále se mi dělo až nepříjemně moc trapasů a akcím, kde bych musela být středem pozornosti, jsem se pokud možno vyhýbala, ale jinak jsem byla spokojená. I tak jsem byla nejradši zalezlá v kuchyni a dělala dorty. Sama. Obsluhování zákazníků pro mě bývalo nutné zlo k dosažení mých cílů o vlastní cukrárně, ale časem jsem našla způsob, jak si i to zpříjemnit. Seznámením s lidmi, kteří sem chodili pravidelně, takže jsem před nimi odbourala svou nervozitu, a pak jednoduše působením radosti. Protože když vidíte ty usměvavé tváře, které slastně vzdychají nad chutí vašich dortíků, je to k nezaplacení. Opakovala jsem si, že tohle kolem jsem sama vybudovala a že lidi mají radost, když sem chodí, a moje nervozita neměla šanci. Vánoční rok bylo mé bezpečné místo, kde jsem mohla být sama sebou – i přes ty

nárazové záchvaty paniky, když se objevil někdo neznámý, s kým jsem musela prohodit víc než jednu větu.

Možná bych se s tím klukem mohla pokusit seznámit, kdyby se tu ještě někdy ukázal. I když jsem v hloubi duše doufala, že už se tu neukáže. Mluvit s muži pro mě bylo přece jen o něco náročnější než se ženami. A s těmi hezkými to kdovíproč bylo naprosto nemožné.

„Opět výborný dort, slečno Brooksová!" zavolal na mě právě odcházející pan Henry, brýlatý třicátník v saku a pruhované šále – další z mých pravidelných zákazníků, který si komunikaci se mnou prostě *vynutil*. Chodil sem tak často a neustále se se mnou pokoušel mluvit, že jsem si nakonec na jeho přítomnost zvykla. Byl dost ukecaný a Judy i Shelly byly přesvědčené, že se mě pokouší sbalit. Upřímně? Asi bych mu šanci dala, ale to by musel ten první krok udělat on, jelikož já bych se propadla rozpaky, kdyby to mělo být na mně. „Teď odlítám na nějakou dobu do Evropy, ale pak vám o všem poreferuji!" slíbil a ode dveří na mě zamával.

„Užijte si výlet!" křikla jsem s mírnou vlnou nervozity, která se však vytratila stejně rychle jako Henry.

Tentokrát jsem byla vděčná za nával, takže do mě Shelly nemohla hned začít hustit, jak bych ho měla pozvat na rande, a ani Judy nemohla vést ty své řeči o tom, že nikomu nedám ani šanci. Oběma se to mluvilo. Shelly byla krásná vzdělaná blondýnka, která randila o sto šest, a Judy zase byla šťastně zasnoubená. Myslely si, že jsem zbytečně úzkostlivá – což jsem asi byla –, ale nechápaly, že je v tom víc. Nerozuměly, že když mám flirtovat, mívám pocit, jako by se mi vařily všechny vnitřnosti v těle. Navíc, já přece k životu chlapa nepotřebovala. Měla jsem svůj podnik a ten mi bohatě stačil.

Jenže cukrárna mě nedokázala obejmout. Nebo mě vzít za ruku a jít se mnou bruslit, pustit mi můj oblíbený vánoční film a dát mi dárek pod stromeček.

Povzdechla jsem si a radši se zase soustředila na zákazníky. Když ta největší vlna polevila a přiblížil se večer, rozhodla jsem se poklidit zbytek podzimní výzdoby. Posbírala jsem do krabice všechny umělé

listy a dýně a chodbičkou za pokladnou, která se na konci větvila, jsem se vydala pryč. Vlevo byla veliká kuchyně plná nablýskaného nerezového vybavení, vpravo malá místnůstka pro personál a toaleta. A na konci byly mimo zadních dveří schody vedoucí do mého malinkého bytu nad provozovnou.

Nebylo to nic moc, jen jedna místnost, která sloužila jako ložnice, obývák, pracovna i kuchyně dohromady, a pak koupelna – naštěstí dost velká na to, aby se mi tam vešla vana. A ještě samozřejmě komůrka, kde jsem měla uloženy všechny dekorace, jež na mě už zoufale volaly, abych je rozvěsila. Moje cukrárna byla po celý rok vánočně laděná, ale na opravdové Vánoce to chtělo víc. Víc světýlek, víc ozdob, víc sošek perníčků a sněhuláků, víc, víc, víc.

Obešla jsem umělou palmu, kterou jsem v létě postavila do výlohy místo stromku – přesto jsem na ni navěsila barevná světýlka –, a vyměnila krabici s halloweenskými ozdobami za další s vánočními. Snažila jsem se při tom nemyslet na to, že i když se mi bez chlapa daří velmi dobře, stejně doufám, že se ten pravý přece jen objeví. Tajně jsem si představovala, co bych chtěla jednou zažít. Dokonalé vánoční rande. Bruslení na vánočních trzích, sledování vánočního filmu, společnou večeři u mé mámy. Aby mě políbil pod jmelím. Tak, aby to byl ten nejdokonalejší polibek v mém životě.

Snila jsem o klukovi jako z vánočních romantických filmů. A snila jsem o něm už od puberty, kdy jsem začala o kluky jevit zájem. Jenže ať už jsem si i přes svou nervozitu vyšla s Marcem ze čtvrťáku, nebo se Zacharym od vedle, nedokázala jsem se s nimi normálně bavit. Nedokázala jsem mluvit a bylo mi tak příšerně nepříjemně, že i když nějakým zázrakem došlo k puse, byla jednoduše špatná. Čekala jsem výbuch emocí, motýly v břiše, o kterých všichni mluvili, zatajení dechu, rozbušení srdce. Mimo další vlnu nervozity se mnou ale nerozlilo vůbec nic.

Pustila jsem muže z hlavy a vydala se zase dolů do cukrárny, kde jsem začala rozvěšovat další dekorace. Trvalo mi to asi dvě hodiny, ale tetelila jsem se blahem, když jsem čančala každý kout, který

jsem spatřila. Milovala jsem Vánoce, tak strašně moc! Nakonec jsem zamířila s několika dekoracemi i do kuchyně, kde se Judy hrbila nad velkým stolem vprostřed místnosti, zdobila perníčkové cupcakes a poslouchala při tom své oblíbené rádio, kde vyhrávali směsici metalu a hard rocku. Když tu byla Judy, kuchyně byla sotva naplněná vánoční atmosférou.

Rozvěsila jsem několik papírových hvězd do světlíku nad temperovač čokolády a nakrčila nad řvoucí muzikou nos, pak písnička dohrála a vystřídalo ji krátké zpravodajství – které bylo stejně depresivní jako ta hudba.

„Ach jo," povzdechla si Judy a opatrně začala na cupcakes nandávat malé perníčkové panáčky, zatímco moderátor hlásal o demonstracích rodících se v chudých čtvrtích Newportu. „Vláda schválila ten zákon o podnikatelích," utrousila chmurně. Jednalo se o zákon, který dával majitelům podniků v našem státě spoustu výhod. Úlevy na daních a šance získat dotace – a to i v případě, že těch podniků člověk vlastnil víc. Ten zákon vlastně rušil dřív nastavenou progresivní daň, kvůli které movití museli platit vyšší procentuální sazbu. Mně tento zákon rozhodně pomůže – ne že bych byla kdovíjak movitá –, ale chápala jsem, že lidi z nižších vrstev to neponesou lehce. Titulky o tom, jak se v našem státě prohlubuje propast mezi bohatými a chudými, jsem vídala v novinách posledních několik měsíců snad každý den.

Poslouchala jsem rádio s narůstajícím neklidem v hrudi. „Myslíš, že ty protesty můžou přijít až sem?" zeptala jsem se.

Judy ledabyle mávla rukou. „Nebála bych se toho. Určitě to bude jen nějaká banalita, hodinový protest, ze kterého se pak všichni roztrousí domů. Sem do centra nedojdou." Obě jsme se odmlčely a naslouchaly dalším slovům reportéra, který právě říkal, že za zrodem demonstrace údajně stojí Plamen spravedlnosti, což mě znervóznělo ještě víc.

Prsty obou rukou jsem bezmyšlenkovitě obemkla jeden ze svých copánků a nervózně ho začala hladit. „Ale co když jo?" strachovala jsem

se. „Jestli za tím stojí Plamen…“ Anarchistická skupina zodpovědná za několik bombových a kybernetických útoků. Já bych je označila za vandaly, kteří obtěžují slušné lidi Newportu, ale mnozí je brali za spasitele, které toto město potřebuje. Souzněli s nimi. Demonstrovali s nimi. Podporovali je. Judy nebyla výjimka.

„I kdyby za tím opravdu byli oni, nechtějí nikomu ublížit,“ utrousila. „Určitě ne poctivě pracujícím lidem, spíš by si vzali za cíl politiky.“

Tím mě moc neuklidnila. Vlastně vůbec. „Jsme v nejbohatší čtvrti Newportu,“ namítla jsem vystrašeně. „Co když půjdou přesně sem?!“ Vánoční rok stál jen jednu ulici od hlavní třídy. Téměř dokonalé místo pro podnik – zastiňovala nás jen ohyzdná obří budova hotelu Livorno, na jejíž zadní východ jsme měli neustálý výhled. Jenže v tom hotelu často přebývali politici a vlivné osoby. Konaly se tam večírky a… bez ohledu na hotel, určitě tady v okolí *bydleli* nějací pracháči.

Judy odložila zbytek perníčků a konejšivě mi položila ruce na ramena. „Klid, ty moje úzkostlivko. Nemají důvod,“ řekla jemně a vrátila se ke cupcakes. Vrazila je do lednice a s oddechem se otočila. „Pro dnešek hotovo,“ oznámila a otřela si ruce do utěrky. „Potřebuješ ještě něco?“

„Jo, být virální na sítích,“ usmála jsem se a prosebně semkla ruce, jako by to snad Judy dokázala zařídit. Demonstraci jsem pustila z hlavy. Když se naše sečtělá a zkušená Judy netrápí, nebudu se trápit ani já.

„S tím ti nepomůžu,“ odvětila sladce a já udělala smutný obličej. „Ale třeba tě natočím, jak se zesměšňuješ na karaoke, a bude to virální,“ popíchla mě.

„Pozor, buď před Vánoci hodná, jinak ti Santa nenadělí žádné dárky,“ ucedila jsem naoko varovně. „A taky pozor, abych na tu rozlučku vůbec přišla.“ Judy měla mít za několik týdnů rozlučku se svobodou. Nebyla jsem zrovna párty člověk – spíš vůbec –, ale kvůli ní se přemůžu a opravdu se půjdu zesměšnit na karaoke. Judy do

mě jen rozverně šťouchla. „Shelly už počítá kasu, jeď domů," ujistila jsem ji a dověsila poslední dekoraci. Konečně byla moje cukrárna perfektně načančaná a připravená na Vánoce.

Judy odjela a po chvíli odešla i Shelly. Venku vládla neúprosná tma a já jako každý večer zatáhla bezpečnostní mříž před předními dveřmi a výlohami. Důkladně jsem zkontrolovala, že opravdu sjela celá až dolů a nikde se nezasekla, pak jsem se zachmuřeně podívala skrz výlohu ven do ulice. U hotelu bylo ještě rušno a vedlejší restaurace taky stále měla hosty. Zato butik už měl zavřeno. Panoval tu lehký ruch jako obvykle, nic nenaznačovalo tomu, že by sem měl dojít nějaký hlouček demonstrantů. Vážně jsem byla zbytečně úzkostlivá.

Pozhasínala jsem a odebrala se do svého bytečku nad provozovnou, kde jsem ještě chvíli brouzdala na sítích a procházela videa, která mi naposílala Shelly jako inspiraci pro vlastní propagaci. Natočit, jak zdobím dort, bylo v mé komfortní zóně. Zato tancovat za kasou rozhodně ne. Scrollovala jsem dál, když jsem se náhle zarazila nad videem, které nemělo s dorty nic společného. Byla na něm hýbající se socha Justicie s váhami v jedné a planoucím mečem ve druhé ruce. „Dost bylo útisku a zavírání očí před nespravedlností! Dost bylo korupce a zvýhodňování bohatých," říkala děsivým hlubokým hlasem a na chvíli její obrázek vystřídala sada několika paparazzi fotek, na kterých byli zachyceni politici ve společnosti pochybných podnikatelů. „Vyjděte do ulic, ať je vás slyšet! Ukažte, že se nenecháte dál obelhávat! Dokažte to!" zavelela Justicia a celé její tělo pohltily plameny. Po páteři mi přejelo zachvění a spěšně jsem mobil vypnula.

Ještě jednou jsem vykoukla z okna, abych se přesvědčila, že se před mou cukrárnou neděje nic neobvyklého, než jsem pustila anarchisty z hlavy a vyrazila do šatníku pro čisté prádlo s vidinou horké vany a vánočních písniček. Pro atmosféru jsem si zapálila vanilkovou svíčku a přidala do koupele pořádnou dávku pěny.

Ponořila jsem se do vody, zavřela oči a chvíli jen v klidu naslouchala vánočním hitům, na které jsem se těšila celý rok. Bylo báječné, že Vánoce jsou tady, ale kdovíproč jsem měla vždy pocit, že než si

je stihnu pořádně užít, jsou zase pryč. Wham! rozjeli svůj hit „Last Christmas“ a mně už se do hlavy zase začali vkrádat muži, když vtom jsem zaslechla hluk vycházející zvenku. Nejdřív jsem mu nevěnovala pozornost – měla jsem za to, že se kolem trousí jen skupinka opilých mládenců, co tu slaví rozlučku se svobodou. To nebylo nic neobvyklého. Jenže hluk sílil. Dunění kroků i hlasů. Výkřiky, které ani hudba z mého repráčku nemohla přehlušit.

Vmžiku jsem byla z vany venku a chvatně se zabalila do županu. Netušila jsem, co se během uplynulých hodin zformovalo v ulicích Newportu. Teprve když jsem vykoukla z okna v pokoji a mezi domy spatřila ne skupinky, ale *davy* lidí hrnoucí se hlavní ulicí, mi došlo, že se moje obavy naplnily. Srdce mi skočilo do krku a já zaraženě civěla neschopná si v hlavě srovnat, co mám dělat. Chvíli jsem byla paralyzovaná strachy, ale potom mi došlo, že se prostě a jednoduše *musím* dostat pryč. Popadla jsem klíčky od auta, hodila si přes župan bundu a nazula kecky. Pak jsem vyrazila z bytu k zadnímu vchodu do cukrárny.

Jenže dole v chodbě jsem se zarazila a vyděšeně se podívala dopředu, kde jsem skrz zamřížovanou výlohu viděla, jak ohromná masa lidí proudící kolem hotelu míří do postranních ulic. Ke mně. Nedokázala jsem přemýšlet nad tím, co se stane s mou cukrárnou, ale bylo mi jasné, že stát tu a čekat, až se dostanou sem, by bylo bláznovství, a tak jsem sevřela v dlani klíčky od auta a udělala několik nejistých kroků k zadnímu východu. Nakoukla jsem ven, ale i ve tmě jsem viděla, jak se menší hloučky lidí oddělují od stáda a rozlézají se všude kolem. Ve vzduchu se vznášel příslib násilí na čemkoliv, co jim přijde do cesty. Zadívala jsem se na svůj nebohý mini cooper, který nechráněný parkoval opodál. Měla bych k němu běžet a pokusit se odjet, ale… Loupla jsem očima po lidech ve tmě. Zatím mě neviděli, ale to by se změnilo, kdybych vyšla ven. A snadno by mě doběhli, byli blízko. Srdce v hrudi mi bilo jako splašené, když jsem za sebou spěšně zamknula a vrátila se dopředu. Jenže odtamtud se už vůbec nedalo dostat pryč.

Skrz výlohu, na kterou jsem dnes navěsila girlandu se zářícími světýlky, jsem už viděla detaily na černých siluetách valících se ulicí. Většina z nich měla tváře zakryté kuklami a šátky, někteří však byli odhalení a agresivně kráčeli vpřed, v rukou nejrůznější předměty. Pálky, hole, ale taky sekery a skleněné lahve.

Chytila jsem se za cop, jako by mě to mělo ochránit, a zadoufala, že bezpečnostní mříž demonstranty zastaví – zrovna ve chvíli, kdy se ozvalo tříštění skla a nad hlavou mi proletělo něco zářivého, co při dopadu na mou milovanou tapetu s lavičkou v zasněženém lese explodovalo. Molotov.

Zaječela jsem a rychle se otočila na patě. Nepřemýšlela jsem, když jsem vyletěla po schodech v zadní části podniku, zapadla za dveře od svého malého bytu a chvatně otočila klíčem v zámku. Moje dlaně se o ně zapřely a já s hrůzou poslouchala zběsilé pištění hlásiče požáru, které přehlušovalo syčení plamenů, jež požíraly stolky z tmavého dřeva a pohodlné ušáky s přehozy plnými vánočních motivů, zatímco z ulice duněly rozčilené hlasy vykřikující nenávistná hesla.

„Do prdele s vyšší třídou!“

„Konec bezpráví!“

„Práva pro všechny, nejen pro bohatý!“

„Smrt policii!“

Následně se ozvalo pronikavé skřípění kovu, další tříštění skla a křupnutí něčeho dřevěného. Moje červeně natřené vstupní dveře s věncem, moje zdobené výlohy plné ručně malovaných keramických cukrátek, můj umělý vánoční stromek s mými nejoblíbenějšími skleněnými baňkami. Moje dokonalá cukrárna, kterou jsem tak dlouho budovala a rozjížděla… Byla můj život, můj sen, a teď je s ní konec. Pot mi stékal po krku, na kterém mi zběsile tepalo, když mi s hrůzou došla další skutečnost. Dostali se dovnitř. Strhli mříž, rozbili dveře i skleněné výplně a… dostali se dovnitř. Jsou tady dole. A hoří.

Zahleděla jsem se na své rozklepané prsty položené na dveřích. Na *dřevěných* dveřích, které pro demonstranty se sekerami nebudou žádnou překážkou.

Odstoupila jsem a vyděšeně se rozhlédla kolem po něčem, čím bych je mohla zatarasit. Můj pohled padl na komodu a já k ní spěšně přiskočila. Byla plná bot a složených svetrů, takže příliš těžká, abych ji zvládla rychle a bezhlučně přesunout. Přesto jsem to nevzdala a dotlačila ji před dveře. Ani ona je však nezastaví. A určitě nezastaví požár, pokud se rozšíří po celém přízemí.

Zacouvala jsem a zapadla do koupelny. Zamkla jsem se a ve tmě se sesunula na chladné dlaždice, které na mou rozpálenou pokožku působily jako led.

Z kapsy jsem vyndala mobil a zoufale se pokusila dovolat na tísňovou linku, ale neměla jsem žádný signál. Policie buď telefonní síť utnula záměrně, nebo došlo k výpadku. Či to byla úmyslná práce demonstrantů.

Neměla jsem, jak si zavolat pomoc. Ani jak se odsud dostat.

Přitáhla jsem si kolena k bradě, třásla jsem se a z očí mi tekly slzy. Ze rtů mi unikaly vystrašené vzlyky, ale ani ty nemohly přehlušit rozzuřený dav, který likvidoval mou cukrárnu a sunul se blíž a blíž ke mně.

Byla jsem přesvědčená, že tu dnes v noci zemřu.

KAPITOLA 2

Cinnamon

31 DNÍ DO VÁNOC

Sníh do rána roztál. Stejně tak ohně dohořely.

„Mami," vzlykala jsem. „Mami."

„Cinnamon, zlatíčko. Už je to dobré, jsi tady, jsi u mě." Mámě z nevidomých očí tekly slzy proudem, zatímco mě drtila v pevném objetí. Skoro mě škrtila, ale nestačilo to. Měla jsem pocit, že nejsem v bezpečí, ačkoliv na obloze už dávno svítilo slunce.

Přečkala jsem tu hororovou noc. Přežila jsem ji.

Měla jsem štěstí, což moje cukrárna tvrdit nemohla. Moje nádherná, vypiplaná cukrárnička byla v troskách. Mohla jsem jen děkovat bohu, že oheň spolykal jen pár stolů a křesel, ale dál se díky zásahu hasičů nedostal, jinak bych jistojistě uhořela.

„Málem jsem o tebe přišla, děťátko," kvílela máma dál a zoufalství v jejím hlase mi vhánělo další slzy do očí. V krku jsem měla knedlík a nebyla jsem schopná jí na to nic odpovědět.

Málem jsem uhořela. Nebo mě demonstranti při rabování mohli objevit a zavraždit. Ale přežila jsem. Přežila. Jsem tady.

Máma mírně uvolnila své sevření a jednou rukou si opatrně otřela víčka. „Ti zatracení teroristé," zaúpěla. „Jak já je nenávidím."

Přikývla jsem. „Ano." To, co začalo jako odboj malé protivládní skupiny, se včera zvrtlo. Už to nebyli aktivisté, kteří o sobě dávali vědět nabouráváním se na státní weby a odhalováním skandálů vysoce postavených osob. Máma to vystihla dobře. Stali se z nich teroristé.

Já jsem jim přece nic neudělala. Pan Doherty, který vedle mé cukrárny vede luxusní butik, jim nic neudělal, ani paní Rossi, co provozuje hotel Livorno. Byli jsme obyčejní lidé a jediné, čím jsme

se provinili, bylo to, že jsme sídlili v centru města. To přece neznamenalo, že bychom měli trpět.

Ztěžka jsem polkla a pohlédla na plazmovou obrazovku na stěně. Zvuk byl ztlumený, ale přesto byl jasně slyšet mechanický hlas, který popisoval, co je zrovna v záběru. „Reportér stojí před zničeným klenotnictvím." Kamera pak zabrala další prodejny kolem, načež obraz přeskočil a byla vidět celá čtvrť. Zpustošená. Největší nápor protestujících prošel hlavní ulicí, od které mě dělil jen hotel paní Rossi. Vždy jsem ten hotel proklínala a záviděla mu místo na hlavní ulici, teď jsem mu však byla vděčná.

Na okamžik za moderátorem, který zrovna rozebíral možnou spojitost s anarchistickou skupinou Plamen spravedlnosti, probleskl záběr na mou zničenou cukrárnu. Stiskla jsem víčka k sobě a s bolestí v srdci se odvrátila. „Proč to udělali?" vzlykla jsem smutně a hlavou se mi honilo všechno, co jsem o té skupině kdy slyšela. Jenže až do včerejší noci jsem je příliš nevnímala. Nikdo je příliš nevnímal.

Máma mi stiskla rameno a ustoupila ode mě. Okamžitě mi její dotek chyběl. „Neví se jistě," odvětila a zašátrala rukou na kuchyňském ostrůvku, aby našla ovladač. Vzápětí televizi vypnula. „Ve zprávách říkali, že už těm anarchistům došla trpělivost, ten podnikatelský zákon nejspíš byl poslední kapkou."

Zafuněla jsem. Ten zákon mi pomůže, ale já ho nevymyslela, ani neprosadila. Nemohla jsem za to. Sklonila jsem hlavu a nanovo se rozvzlykala.

Máma mě znovu objala. „Cin, holčičko…," zamumlala. „Bude to dobré. Už jsi tady, jsi v bezpečí." Byla jsem? Co mi to mohlo zaručit? Okna, která jdou snadno vymlátit? Dveře, co jdou vylomit? Nebo snad Bruno, mámin černý labrador, který bez zájmu ležel vedle ostrůvku?

„Ale co budu dělat?" zakvílela jsem.

Máma nakrčila oblá ramena. „Co by? Když spadneme z koně, vrátíme se do sedla," řekla laskavě.

„Jenže kde na to vezmu peníze?“ Když jsem před několika lety přišla za mámou s tím, že nechci jít na vysokou, ale chci se věnovat cukrařině, měla jsem nervozitou stažený žaludek. I když jsem svou mámu dobře znala, stejně jsem se bála, že mi to zatrhne. Jenže ona souhlasila – a co víc, nadchla se do mého nápadu založit si cukrárnu stejně jako já. Pomáhat mi tam, vzhledem k jejímu hendikepu, nemohla, ale podpořila mě ve všem okolo. Sehnala mi cukrářský kurz, kde jsem se seznámila s Judy, abych své amatérské pečení povznesla na novou úroveň a mohla začít podnikat, dala mi své naspořené peníze, abych si mohla pronajmout to nejlepší místo – které mi rovněž pomohla najít. Nikdy jsem se od ní nechtěla odstěhovat, bála jsem se, že to tu sama nezvládne, i když má Bruna. Jenže máma trvala na tom, abych vyletěla zpod jejích křídel a zkusila žít sama. A když se objevil ten obchod s bytečkem v patře… věděla jsem, že i proto to místo vybrala. Abych šla z domu a aby mi ukázala, že je samostatná – což mi skutečně ukázala. Děkovala jsem bohu za veškeré moderní vymoženosti, které jí život usnadňovaly, přesto jsem občas byla nesvá, když jsem s ní dlouho nemluvila a nemohla si ověřit, že je v pořádku. Strachovala jsem se víc než ona.

„Však ještě nějaké peníze máme,“ chlácholila mě a samozřejmě měla pravdu.

„Nechci vysosat všechno po tátovi,“ nesouhlasila jsem. Byla jsem svému tátovi vděčná za všechno, co udělal, i když tu nebyl. Jakmile zjistil, že umírá, prodal svou účetní firmu a nakoupil hromady akcií, které se nám během let úročily. Měly jsme z čeho žít, jenže to by se mohlo rychle změnit, kdybych všechny peníze cpala do prodělečného podniku.

„Tohle je mimořádná událost. Navíc určitě něco dostaneš od pojišťovny,“ klidnila mě máma – a opět měla pravdu. Cukrárna byla pojištěná, ale hádala jsem, že na ty peníze si budu muset počkat pěkně dlouho, dokud se vše neprošetří. A nebyla jsem si jistá, kolik mám času, než budu muset podniknout nějaké drastické kroky, abych cukrárnu nemusela zavřít.

Unaveně jsem si promnula čelo a uvědomila si, že budu muset začít znovu. Snad ne úplně. Když mě hasiči vyváděli z domu, byla ještě tma a já byla tak šokovaná, že jsem si škody kolem sebe prohlédla pouze zběžně. Třeba půjde jen vyměnit těch pár stolů a trochu poklidit a všechno ostatní bude v pořádku. „Jenže…," zaváhala jsem. „Jak se tam mám vrátit?" zeptala jsem se a zoufale se podívala mámě do kulaté tváře, která působila unaveně. Jindy narůžovělou pleť měla popelavou a hnědé oči, které se slepě upíraly směrem do mých šedých, ale ne tak docela, zdobily tmavé kruhy. „Co když se to bude opakovat a já tam zase uvíznu? Úplně sama…," zašeptala jsem vystrašeně a tep se mi samovolně zrychlil strachy.

„Holčičko," zaskučela máma nešťastně. „Tak se tam zatím nevracej. Nemusíš."

„Musím," nesouhlasila jsem důrazně. Přece nemůžu nechat strach, aby mě okradl o sny.

Máma si odevzdaně povzdechla. „Třeba by sis mohla najmout nějakou ostrahu," navrhla pak. „Víš, abys tam nebyla sama."

To neznělo špatně, ale byl to další výdaj, který jsem si teď nemohla dovolit. Radši jsem to prozatím vytěsnila z hlavy a šla se pořádně umýt a najíst.

Nechtělo se mi vracet do cukrárny a vidět za denního světla tu spoušť, jenže mi bylo jasné, že musím, takže jsem po nějaké době zvedla telefon a zavolala Judy. Už jsem od ní měla od rána několik zmeškaných hovorů, byla strachy bez sebe. Uklidnila jsem ji a požádala, aby se se mnou v cukrárně sešla, zatímco Shelly jsem na dnešek dala volno.

Můj mini cooper byl v bůhvíjakém stavu stále v centru, takže jsem si vzala tátovo staré auto a obezřetně jím jela k cukrárně. Čím blíž jsem byla, tím větší jsem cítila úzkost.

Co když tam pořád budou demonstranti? Teroristé. Co když mě zabijí spolu s Judy? Srdce mi panicky tlouklo, když jsem parkovala u zadního vchodu. Moje auto mělo vymlácená okýnka, takže jsem nejdřív musela zavolat odtahovku, která by ho dopravila do servisu.

Pak jsem opatrně vstoupila do dveří Vánočního roku.

Bylo to zlé. Dost zlé. Ale mohlo to být horší.

„Proboha, Cin!“ ozvalo se po chvíli zpoza mě. Zprvu jsem se hrozně lekla, ale jakmile jsem se otočila, spatřila jsem Judy. Přiběhla ke mně a pevně mě objala. „Jsi v pořádku?“ strachovala se, zničeného okolí si zatím nevšímala.

Mlčky jsem přikývla, neschopná ze sebe kvůli prvotnímu úleku vypravit hlásku. Cítila jsem, jak mi splašeně buší srdce až v krku a dlaně se mi opotily. Je to Judy, jen Judy, uklidňovala jsem se.

„Pokoušela jsem se ti volat celý večer, ale vůbec mi nešlo se s tebou spojit,“ vyhrnula ze sebe zamračeně. „Slyšela jsem, že včera při těch demonstracích umřelo pět lidí a desítky bylo zraněných. Tolik jsem se bála,“ pokračovala s vytřeštěnýma očima, čímž mi ani omylem nepřidala. „A já hloupá tě ještě uklidňovala, že o nic nejde, že ti nic nehrozí! Cítím se strašně!“

Odkašlala jsem si, abych si uvolnila hrdlo, a teprve pak jsem našla hlas. „Jsem v pořádku,“ řekla jsem, ale zněla jsem mdle. „Ale tady to…,“ pokračovala jsem a máchla rukou na naše okolí. Na tu spoušť kolem.a

Už z chodbičky u zadního východu byly vidět ohořelé prostory cukrárny. Převrhnutý zčernalý stůl, zbytky křesel a židlí… A popel, všude samý popel a hasicí prášek. S těžkým srdcem jsem pohlédla doprava a strčila do pootevřených dveří vedoucích do kuchyně. Hořce jsem polkla. Po podlaze se mezi střepy rozbitého nádobí válely pošlapané dortíky a rozdrcené sušenky s kusy některých přístrojů, zatímco další prostě chyběly. Papírové hvězdy stále visely ve světlíku, ale na stole pod ním bylo prázdno. Temperovač čokolády byl pryč, stejně jako můj oblíbený mixér, těžký kuchyňský robot, dokonce i myčka. Rabujícím neunikly ani vestavěné spotřebiče. Jedna trouba měla vysklená dvířka a promáčklý nerezový bok, byla na odpis.

„Ach bože,“ zahučela Judy za mnou a začala se drát přes střepy. „Ti zatracení hajzlové. Zvládneš to tu znovuotevřít?“ strachovala

se, její dřívější náznaky sympatie k těm anarchistům byly – snad – nadobro pryč.

Nejistě jsem kývla. „Jo. I když by to chtělo, abychom začaly fungovat co nejdřív." Mohla jsem vybrat další peníze od táty, ale úplně se mi do toho nechtělo – bylo by to na úkor mojí mámy, nikdy bych si to neodpustila. Důkladně jsem si vedla účetnictví a věděla jsem, že tohle mě vystřelí do červených čísel. Musela jsem se z nich vyhrabat sama.

Judy chápavě přikývla. „Zkontroluju, jestli je tu něco funkční," prohlásila a ještě mě lehce uchopila za ruce, které jsem měla jako obvykle obmotané kolem nazrzlého copánku. „Nech toho, nebo si ho utrhneš," řekla mi jemně a obrátila se ke zbývajícím spotřebičům.

Chmurně jsem spustila ruce dolů a odšourala se z kuchyně pryč do zlikvidovaných předních prostor. Vstupní dveře bezmocně visely jen na části pantu, skleněná výplň byla pryč a jejich červené dřevo vprostřed zdobila prasklina. Jako by do nich někdo zabořil sekeru. Udělalo se mi z toho zle.

Jedna z výloh, kterou jsem včera nazdobila umělým sněhem, byla vysklená, takže jsem měla ničím nerušený výhled na zadní vchod hotelu. Zdálo se, že ani jeho dveře nepřežily, a teď u nich několik mužů uklízelo nepořádek. Vrátila jsem se pohledem na své okolí a s povzdechem zjistila, že kovová mříž, která všemu měla zabránit, se vytržená válí na chodníku, na mnoha místech zprohýbaná. Budu to muset co nevidět odklidit, ale když jsem si řekla, že vyjdu ven, něco mě zarazilo. Něco ve mně.

Neklidně jsem sebou cukla a vnímala, jak se mi útroby sevřely panikou. Radši jsem rychle zacouvala a prozatím své pocity moc nestudovala. Nepořádku bylo dost všude, mříž počká.

Přešla jsem k ohořelé tapetě, ze které nezbylo absolutně nic, jen černá zeď. Opatrně jsem po ní přejela prstem. To bude potřeba znovu nahodit a samozřejmě koupit novou tapetu. Co se nábytku týkalo, několik málo kusů se zdálo jen špinavých, jinak použitelných. Když je vydrhnu od sazí, budu mít tak... tři stolky, tři židle a dva ušáky.

Potěšilo mě, že přežil ten tmavě zelený s růžemi stojící u falešného krbu, měla jsem ho ráda. Jenže ráda jsem vlastně měla všechen nábytek v cukrárně.

Tesklivě jsem přešla na druhou stranu místnosti za pult, který byl k mé úlevě jen od popela. Dokonce i kávovar se zdál být k mojí nevíře netknutý, ale stroj na točenou zmrzlinu byl pryč, stejně tak míchač horké čokolády. Dát to tady znovu do provozu bude náročné – finančně i fyzicky.

„Druhá trouba je v pohodě a obě lednice taky. Ale mikrovlnka to odskákala," sdělila mi Judy chmurně, když se ke mně přidala. „Proboha," zabručela, jakmile viděla tu spoušť. „Lidi jsou fakt kreténi," dodala a váhavě přešla k povalenému vánočnímu stromku. Ze země opatrně sebrala několik červených baněk, které se nerozbily, a položila je na pult. „A tys byla celou dobu nahoře?" zeptala se pak úzkostně a kývla bradou k chodbičce za našimi zády.

„Jo," přitakala jsem. Můj byt jako jediný zůstal bez poskvrny. I tak jsem si nedovedla představit, jak se do něj mám vrátit – rozhodně ne teď, když mě od ulice dělily jen jeho prosté dřevěné dveře.

Judy mi musela vidět zoufalství v tváři, protože se narovnala a oprášila si kolena ve vytahaných džínech. „Jeď domů, Cinnamon," pobídla mě laskavě.

V očích se mi zaleskly slzy. „Tohle je můj domov."

„Já vím, zlato. Ale tady teď zůstat nemůžeš," domlouvala mi, i když to mi bylo jasné taky. „Běž. Já to tu obhlídnu a klidně se dám hned do úklidu."

Otřela jsem si oči. „Policie bude chtít dokumentaci, fotky a kamerové záznamy."

Judy mi promnula rameno. „Postarám se o to, neboj. Jeď si odpočinout."

Navlhčila jsem si suché rty a děkovně na Judy kývla. Musela jsem nejdřív dát do pořádku sebe, abych zvládla dát do pořádku i Vánoční rok.

Jenže to nešlo tak dobře, jak bych čekala.

KAPITOLA 3

Marta Kdovíjaká

25 DNÍ DO VÁNOC

Dobrotivý duch Vánoc nejspíš stál při mně, protože nám zabralo pouze týden, než jsme znovuotevřely. Týden, během kterého jsem každou volnou chvilku uklízela, počítala a objednávala nové vybavení, které jsme si mohly dovolit a bez kterého mi bylo jasné, že nemůžeme fungovat. Mít cukrárnu bez zmrzlinovače? Nesmysl. Mít *vánoční* cukrárnu bez stroje na horkou čokoládu? Hotové šílenství!

S Judy jsme makaly jako šílené, i Shelly se párkrát zastavila a uklidila, co mohla, dokonce nám nosila i obědy ze školní menzy. Kdyby to nedělala, asi bych dávno pošla, vůbec jsem se nezastavila, abych cukrárnu bleskurychle zprovoznila.

Přišla jsem o hromadu zakázek na dorty, ale taky o tržby, které by mi vyneslo Díkůvzdání a brusinkové koláče, které si u mě lidi objednávali týdny dopředu. Moc jsem se všem omlouvala a většina zákazníků to vzhledem k situaci vzala s klidem, ale našli se i tací, kteří mi hned naházeli špatné hodnocení. Jako by mě netrápilo už dost věcí.

Abych zvládla poplatit nájem, musela jsem se s něčím na čas rozloučit. Bylo to blbé, ale myčka nebyla stěžejní. Troubu se mi podařilo koupit na splátky, ale i tak mi nezbývaly peníze na to, abych mohla plně zaplatit opravu ohořelé podlahy a stěn. Nevím jak, ale usmálo se na mě drobné štěstí, když jsem našla dělníky, kteří byli ochotni sestavit mi splátkový kalendář. Stejně tak se na mě usmálo s tím, že nikde nebyly obnažené kabely, takže inspektor, kterého jsem musela uplatit poukázkami na kávu a dort na rok zdarma, aby se mi tak rychle věnoval, neměl problémy s povolením cukrárnu znovu otevřít.

Během toho týdne oprav jsem se při každém pohledu na ulici před kavárnou otřásla strachy. Přesvědčovala jsem se, že mi venku nehrozí žádné nebezpečí, ale mimo cesty k mámě jsem se nedonutila vyjít ze dveří. Rozhodně ne z těch předních, které dlouhou dobu zůstávaly rozmlácené.

Když je dělníci vyměnili, včetně ohořelé části podlahy a rozmlácené výlohy, vrátila jsem se do svého bytu. Konečně. Jenže i přes úlevu, že můžu být zase tady, ve svém, se ve mně zase všechno svíralo úzkostí. Během uplynulých dní jsem v cukrárně byla vždy za doprovodu Judy, jenže teď tady moje kamarádka nebyla a na mě doléhala tíha hluboko zakořeněného strachu.

Byla jsem tady, tohle byl můj domov, moje útočiště, můj život. Ale ti teroristé ho nabourali a já se děsila toho, že se to co nevidět bude opakovat. Vlastně jsem o tom byla přesvědčená.

Policii se zatím nepodařilo najít viníka. Zatkli několik pachatelů, které pochytali během rabování, ale už předem jsem věděla, že zanedlouho budou zpátky v ulicích, propuštěni bez dalších důkazů potřebných k jejich držení, v nejhorším případě s podmínkami. Beztak v celách s největší pravděpodobností skončili jen výtržníci, kteří se svezli na vlně rabování. Ti nejhorší, kteří to zorganizovali, si určitě dávali dobrý pozor, aby jejich tváře nebyly vidět. Plamen spravedlnosti stále plál – krvelačněji než kdy dřív. Od toho útoku na město jim přibyli příznivci z řad občanů, kteří se chtěli obohatit snadno a bez práce. Tleskali jim za to, jak jednoduše si tu hroznou noc mohli *nakoupit*. Naopak z řad vzdělaných slušných lidí jim sympatizantů ubylo. Dokonce i Judy už nepřitakávala jejich výkřikům na sítích ani neschvalovala útoky na veřejné činitele. Nebyla v tom však jen ta strašlivá demonstrace, během které byla zraněna spousta lidí a pár jich dokonce zemřelo – byli ušlapáni. Ne, bylo v tom víc.

Pár dnů po demonstraci se objevila další zpráva, která od Plamene zaručeně odpudila další lidi – u silnice se našlo zohavené tělo mladé dívky. A na těle měla vyrytý znak Plamene.

Bylo to příšerné. Bylo to odporné a já si musela klást otázku, čeho přesně ti teroristé chtějí docílit a kam až jsou ochotni zajít. Náhle jsem se v Newportu vůbec necítila bezpečně. Mohla jsem jen doufat, že se policii časem podaří prokousat haldou kamerových záznamů a najít nějaké vodítko, ale to mohlo trvat měsíce, nebo dokonce roky.

„Bude to dobré," přesvědčovala jsem se a snažila se potlačit paniku. Nehrozí mi tu žádné nebezpečí, navíc Judy tu bude každou chvíli… Přesto jsem se do okamžiku, než moje kamarádka dorazila, nedokázala zbavit neklidu.

„Cinnamon, jsi v pohodě?" ověřila si, když vstoupila do kuchyně, kde už jsem pomalu chystala formy na pečení. Měřila si mě nejistým pohledem. „Jestli potřebuješ víc času…"

Rázně jsem zavrtěla hlavou. „Ne. Já to zvládnu," ujistila jsem ji, i když jsem tomu sama nevěřila. Ale bude to dobré. „Musíme otevřít." Odložila jsem poslední formu a přešla k velké tašce, ve které jsem přivezla několik nezbytností. Vytáhla jsem z ní pár zalaminovaných cedulek, které jsem vytvořila. Hlásaly, že cukrárna prochází rekonstrukcí, že tento týden máme zkrácenou otevírací dobu od desíti do pěti a že se všem omlouváme za komplikace. „Dodavatel by měl dorazit co nevidět, já zatím tohle rozvěsím."

Judy mě chvíli mlčky pozorovala, jako by si nebyla jistá mým psychickým stavem. Pak však vydechla a kývla. „Přeberu zboží," slíbila a vydala se k zadnímu východu. Já vyrazila k tomu přednímu.

Nové červené dveře byly pečlivě zamčené, takže jsem je odemkla. Pak je stačilo už jen otevřít a cedulku na ně přilepit. Snadné… akorát že vůbec.

Ztuhla jsem. Ruka na klice se mi zachvěla a ovládl mě pocit, jako by mi někdo silně zmáčkl plíce. Nemohla jsem dýchat a na čele mi vyrazil studený pot. Nedávalo to smysl.

Racionálně jsem se konejšila tím, že se nic neděje, žádné nebezpečí mi nehrozí, neprobíhají demonstrace. Už týden je klid. Ale moje tělo jako by mou mysl nechtělo poslouchat. Bylo přesvědčené, že když vyjdu na ulici, zemřu.

Otřásla jsem se a rychle kliku pustila. Se zatajeným dechem jsem přešla za pult, který mi sloužil jako barikáda, a s rukou na copánku jako v transu hleděla za nové skleněné výlohy, přes které byla spuštěná zbrusu nová a ultra pevná bezpečnostní mříž. Sotva jsem vnímala, jak Judy vzadu přebírá od pána z velkoobchodu přepravky s novými surovinami.

„Neměli malý marshmallows, ale říkala jsem si, že to je zatím jedno, když nemáme stroj na čokoládu, co myslíš, Cin?“ objevila se Judy po nějaké době u mě a načapala mě s pohledem přišpendleným k výloze. „Cin?“

Zatřásla jsem hlavou. „Jo, to je v pohodě, objednám je znovu zítra. Ten stroj by měl dorazit pozítří.“ Spolu s novým zmrzlinovačem a několika mixéry.

Judy shlédla na kartičku s novou otevírací dobou a zamračila se. „Nepověsila jsi to?“

„Ještě jsem neměla čas,“ prohlásila jsem co nejvíc sebejistě. „Můžeš to, prosím, udělat? Já zatím vyskládám suroviny,“ houkla jsem a rychle zmizela zpátky do kuchyně.

Dřepla jsem si k přepravce plné mléka, a zatímco jsem ho rovnala do lednice, ubezpečovala jsem se v tom, že jsem měla jen nějaký krátkodobý zkrat. Budu v pohodě, stejně jako Vánoční rok. Dnes budeme prodávat jen kávu a pár zákusků. A brzy budeme mít zpátky zmrzlinu a horkou čokoládu i plnou otevírací dobu. A dekorace. A když vše půjde jako po másle, příští týden budeme v plném provozu i s novými stolky a velkými spotřebiči. Bez myčky to bude nějakou dobu opruz, ale zvládneme to – líp než bez mikrovlnky. Doby dodání se u výrobců po rabování prodloužily na dvojnásobek oproti normálu, což se dalo čekat. A za expresní doručení jsem si připlácet nechtěla, už tak jsem na tom byla bídně a nemohla jsem zbytečně rozhazovat.

Na rozdíl od mé mámy.

Zhruba hodinu po poledni se ve Vánočním roku objevil nějaký pán. Předem jsem věděla, že se tu má ukázat, ale přesto mě překvapil.

Moje máma totiž trvala na tom, že pokud se mám vrátit do své cukrárny a svého bytu, musím mít ostrahu. A i když jsem se dušovala, že to je zbytečný výdaj, který teď nechci, a že to zvládnu bez ní, udělalo mi doopravdy radost, když mi včera večer oznámila, že mi sehnala někoho z bezpečnostní agentury. Hlídač tu měl mimo neděle být každý den, od jedné do osmi do večera. Obvykle jsme otevírali v devět, ale po ránu tu se mnou vždy byla buď Judy nebo Shelly, takže jsem tu nebyla sama. Zato k večeru ano. Zavírala jsem v šest, kdy už si jen několik málo lidí dokupovalo zákusky s sebou, výjimečně jsem měla otevřeno déle – třeba během tematických večerů a akcí. Nepředpokládala jsem tedy, že tady hlídače budu potřebovat až do osmi, ale vědomí, že tu i večer bude někdo schopný mě ochránit, mě uklidňovalo.

Až na to, že pán, který přišel, mě neuklidňoval vůbec – protože ve mně nevzbuzoval dojem někoho, kdo se dokáže postarat sám o sebe, natož o mě.

Byl totiž starý, opravdu velmi, velmi starý.

„Vy musíte být pan Frederickson?" zeptala jsem se mírně nervózně a vyměnila si nejistý pohled s Judy.

Starý pán se zatahal za kšiltík čepice, která byla součástí jeho uniformy. Dost děsné uniformy, nutno podotknout. „To budu já," přitakal s úsměvem. „Přišel jsem vám to tu vohlídat."

Znovu jsem se podívala na Judy, napětí z ní přímo sršelo a určitě si musela říkat to samé co já. „E-ehm, dobře…," protáhla jsem. „Já jsem Bernadette Brooksová… Hmm… Zatím se můžete posadit támhle," pokynula jsem na jednu ze zachovaných židlí. Už jsme měly otevřeno dvě hodiny, a zatím skoro nikdo nepřišel, nepředpokládala jsem tedy, že by tu hlídač teď překážel. „Toaleta pro personál je támhle v chodbě," pokračovala jsem a ukázala dozadu, „a kdybyste si nosil vlastní jídlo, lednice je v zázemí," dodala jsem nakonec a mávla rukou za stěnu, kde vedle toalety byla malá místnůstka s miniledničkou a křesílky, kde si mohl personál dávat pauzy.

Pán se na mě děkovně usmál, znovu se zatahal za kšilt a pohodlně se usadil. Nato vyhlédl z okna a tak zůstal následující tři hodiny.

„Vypadá docela mile," konstatovala Judy šeptem, když jsme se nakrátko odebraly dozadu do kuchyně.

„A taky, jakože se za chvíli rozpadne," pípla jsem a přešla k funkční troubě, abych zkontrolovala perníčky, které se v ní akorát dopékaly. „Je mu asi sedmdesát, hodil by se spíš na hlídání nějakýho parkoviště."

„To dělá ta jeho uniforma," konstatovala Judy nevzrušeně a podala mi chňapky. „Třeba když si vezme něco jinýho, bude to lepší."

Zaskučela jsem. „Dobře, aspoň to s ním zkusím. Třeba je schopný, i když na to nevypadá."

Naštěstí jsem během dne měla důležitější věci na práci než řešit starého hlídače. Spočítala jsem zbývající nádobí, znovu pro jistotu ověřila funkčnost toalet pro zákazníky a namalovala perníkovým panáčkům sladké úsměvy. Když Judy dodělala skořicové šneky a dýňové cupcakes – ještě dozvuk pro milovníky podzimu –, přesunula se k pokladně a já se na dlouho zavřela v bytě, kde jsem prováděla další objednávky.

Nostalgicky jsem si vzpomněla, jak jsem před rokem vybavovala Vánoční rok poprvé. S mámou. Bylo to pro nás obě náročné, ale milovaly jsme to, ten čas, kdy jsme spolu vymýšlely všechno – od dekorací po nabídku. Naštěstí máma proti Vánocům po celý rok nic nenamítala, měla je ráda stejně jako já a stejně jako táta, když tu ještě byl. Vždycky mi vyprávěl, jak se za mlada zamiloval do Vánoc skrz máminy skořicové sušenky. A když mě pak poprvé v porodnici držel v náručí a viděl barvu mých vlasů, rázem si na ně vzpomněl a bylo mu jasné, že se musím jmenovat Cinnamon, ačkoliv se s mámou předtím domluvili na Bernadette.

To jméno Cinnamon jsem nosila s hrdostí – až do chvíle, kdy před pěti lety zemřel. Pak jsem najednou nesnesla, aby mi tak někdo říkal, zvlášť cizí lidé. U mámy nebo Judy mi to nevadilo, ale pro zbytek světa jsem chtěla být jen Bernadette.

Když jsme pak s mámou zařizovaly mou cukrárnu, dost jsme na tátu vzpomínaly. Bavilo mě probírat se obchody a vybírat haldy vánočního porcelánu a ozdob, které by se mu jistě taky líbily. I teď jsem koupila tucet zdobených hrníčků, každý jiný. Některé na sobě měly hvězdičky a cukrové hůlky, jiné sněhové vločky, další soby a zlaté okraje. Stejně tak i talířky jsem nekupovala stejné. Nechtěla jsem minimalistickou cukrárnu se stylovým a čistým designem, kde je všechno maximálně béžové a jednolité. Chtěla jsem to, co si člověk vybaví, když se řekne „útulný". A taky Vánoce, pochopitelně. Po nádobí jsem objednala nové světelné řetězy a girlandy. Umělý stromek požár díkybohu přežil, jen ozdoby se rozbily. Taky jsem jich pár přihodila do košíku, i když ty jsem radši kupovala osobně na vánočních trzích. Navíc jsem se musela držet při zemi, peníze na zbytečnosti jsem neměla. Někdo by asi řekl, že vánoční výzdoba je u cukrárny s názvem Vánoční rok stěžejní, ale nové spotřebiče byly momentálně důležitější.

Když jsem měla vše hotové, sešla jsem zpátky dolů do cukrárny, ale už v chodbě jsem uslyšela hlasy. Po páteři mi přejelo nepříjemné zamrazení a já se staženým žaludkem pokračovala dopředu k pokladně. Tam jsem s úlevou spatřila Fionu Rossi, která se bavila s Judy. Nešlo o žádné výtržníky, jen o zákaznici. Pan Frederickson na židli se zakloněnou hlavou spal.

„Bernie," usmála se na mě Fiona a odhalila dokonalé bílé zuby na dokonalém, estetickou medicínou vylepšeném obličeji. To ona byla majitelkou velkolepého hotelu Livorno před našimi okny a občas mi vážně pila krev – nejenže její hotelová restaurace byla tak trochu konkurence mojí cukrárně, ale hlavně proto, že takové ženy všichni milují. Byla zhruba o patnáct let starší než já, přesto díky zákrokům vypadala téměř stejně stará. Vždy když si přišla do mé cukrárny pro odpolední kávu, jako by vycucla vzduch z celé místnosti. S holkami jsme jí tajně říkaly Marta Kdovíjaká. „Pěkně vám to tu zřídili," konstatovala a s nelibostí se zadívala na nově omítnutou stěnu, která teprve vysychala. Nemohla jsem se dočkat, až na ni nalepím

tapetu. „Měla byste lépe investovat do bezpečnosti, drahá Bernie," dodala a s poněkud štítivým výrazem se podívala na spícího pana Fredericksona.

Já naopak pohlédla za skleněnou výlohu cukrárny, kde stál veliký muž v černém obleku a čekal na ni. Tak jako každý den. Fiona Rossi byla opravdu bohatá, takže nebylo divu, že ji vždy musel doprovázet bodyguard, i na tak banální cesty, jako byla ta sem přes ulici.

Donutila jsem se k úsměvu a očima se vrátila zpět k Fioně. „To rozhodně udělám," odpověděla jsem taktně – ale myslela jsem to vážně. Pan Frederickson právě svou šanci promarnil.

„Co váš hotel?" zeptala se Judy.

Úchvatná Fiona si projela rukou v lesklých kaštanových vlasech rovných jako hřebíky. „Naštěstí se dav nedostal daleko. Mám schopnou ochranku, která ty demonstranty zarazila už ve vstupní hale."

„Kdybych tak měla taky vstupní halu," zasnila jsem se mírně sarkasticky. „A schopnou ochranku," dodala jsem a taky upřela zklamaný pohled na spícího pána.

„Ještě že se nikomu nic nestalo," mávla Fiona rukou, když ji Judy podala kelímek s kávou. Fiona si tu dávala vždy stejnou – karamelové cappuccino, které na podzim občas vyměnila za dýňové a v zimě zase perníčkové. Převzala si kelímek a nadzvedla víčko. K mému nosu zavanula vůně kávy smíchaná s perníkovým kořením a po vzoru Fiony jsem labužnicky vzdychla. V puse se mi seběhly sliny. „Po tomhle se mi tolik stýskalo, už jsem se bála, že tu hnusnou kávu od nás budu muset pít navždy," řekla a zase víčko zavřela.

Judy jí věnovala úsměv, vzápětí ale nakrabatila čelo. „Myslela jsem, že během těch protestů umřelo několik lidí."

„Ach ano, je to hrozné. Myslela jsem to tak, že se aspoň nestalo nic vám ani nikomu, koho znám," uvedla zarmouceně na pravou míru. „No nic, nebudu vás dál zdržovat, jistě máte plné ruce práce. Kdybyste cokoliv potřebovaly, dejte vědět," prohlásila a udělala několik kroků k východu. Tam pohledem znovu zavadila o pana Fredericksona. „No, ehm, nechci se vnucovat, ale…," zamumlala

a vrátila se o dva kroky zpátky, načež vytáhla mobil a bez okolků k sobě přitáhla hromádku post-itů u kasy. „Se svou bezpečnostní agenturou jsem vážně spokojená," pokračovala a začala na lísteček vypisovat telefonní číslo. „Mají vážně schopné lidi, profesionály. Řekněte, že kontakt máte ode mě, dají vám slevu," mrkla a podala mi papírek s číslem. „Opatrujte se," rozloučila se pak s úsměvem a zamířila zpět ke svému hotelu se svým velikým bodyguardem v patách.

„Je to pipina, ale milá pipina," prohlásila Judy s pohledem upřeným na její vzdalující se postavu. „Měla bys tam zavolat."

Shlédla jsem na číslo ve svých rukách. „Jo… To bych měla."

Nový chlap z ostrahy přišel hned následující den. Působil velmi schopně. A taky mladě. Ale byl… zvláštní.

KAPITOLA 4

Cukroví

24 DNÍ DO VÁNOC

Konečně nastal prosinec. Doteď jsem Judy k její nelibosti přezpívávala celých „Dvanáct dnů vánočních“, ale náhle mi došla řeč. Civěla jsem na vysokého ramenatého kluka v černém perfektně padnoucím obleku s kravatou a téměř vyholenými peroxidově blond vlasy. Měl husté tmavé obočí, takže jsem hádala, že ty vlasy jsou odbarvené. Ale ten zbytek… jestli byl takový od přírody, tak sakra.

„Tohle je ta cukrárna, kde chcete ostrahu?“ zeptal se a podíval se ze mě na Judy. „Paní Brooksová?“ odhadl směrem k ní. Pojala jsem zvláštní pocit, že už jsem ho někdy viděla.

„Ne…,“ začala Judy a drcla mi do brady.

Došlo mi, že na kluka civím s otevřenou pusou, a spěšně jsem ji zavřela. „Já jsem paní Brooksová,“ vyhrkla jsem. „Totiž slečna,“ opravila jsem se vzápětí nepřirozeně vysokým hlasem a zrudla.

Kluk si mě změřil s nakrčeným čelem. „Určitě?“

Začala jsem mít dojem, že mi někdo vaří vnitřnosti. Pomalu jsem se nadechla a bojovala s tím pocitem. Musela jsem se sebrat, musela jsem přestat být plachá a najít své sebevědomí, odhodlanost postavit se za sebe, bránit se, ozvat se. I když se mi ramena samovolně vytahovala k uším a nejradši bych si schovala tvář do dlaní a někam zalezla, donutila jsem se zamračit a vzdorně si založit ruce na hrudi – což jsem nejspíš dělat neměla, protože jsem tím pozvedla svá bujná prsa, na která se kluk vzápětí se zájmem zahleděl. „Jo, určitě,“ knikla jsem – neznělo to ani trochu sebejistě.

Kluk rychle zamrkal a přenesl pozornost zpět k mému obličeji. „Ale vede to tu tvoje máma, ne?“ ověřoval si náhle familiárním tónem.

„Tak ještě před sekundou jsi mi civěl na prsa a najednou mě máš za malou holku?!“ vypadlo ze mě přiškrceně. „Myslela jsem, že lidi v téhle agentuře mají být profesionálové, ale…,“ bezděčně jsem k němu zagestikulovala. „No, figuru máš dost… úctyhodnou,“ podotkla jsem a měla chuť si okamžitě zarýt prsty do obličeje. Nejspíš by s přehledem dokázal zpacifikovat nejednoho demonstranta, ale bože, proč mu to říkám nahlas?! „Ovšem tohle vystupování se za profesionální označit nedá.“

Místo aby se začal omlouvat, přimhouřil po mém blábolení oči. „Kolik ti je?“

„Prr!“ vrhla se přede mě Judy, než jsem mohla plácnout nějakou další blbost. „Tak jo, frajere, dámy se na takový věci neptej. Ale jestli ti přijde moc mladá, žádnej problém, můžeš jít, jsem si jistá, že za tebe najdeme náhradu.“

Kluk smířlivě pozvedl ruce. „Nechtěl jsem urazit,“ utrousil s úsměvem, při kterém se mu dělaly ve tvářích roztomilé ďolíčky. Byl dost hezký. Tmavě modré oči, ostré čelisti, pár jemných pih na nose… a nezvykle dlouhá pusa s plnými rty. „Mně je dvacet šest, asi nejsi o tolik mladší než já, co?“ zkoušel to ještě, ale já neodpověděla, a tak pokračoval: „Jsem tu, abych ohlídal tvoje bezpečí,“ ujistil mě s frajerským úšklebkem. „A na to jsem nejlepší,“ dodal s mrknutím, po kterém jsem měla dojem, jako by mi někdo vnořil obličej do ústí sopky.

„Fajn,“ pípla jsem napjatě a náhle se v místnosti rozhostilo nepříjemné ticho.

Judy se na mě důrazně zadívala, ale nechápala jsem, co se mi snaží naznačit. Když jí došlo, že se *až moc* stydím, vzdychla a napřáhla ke klukovi pravici. „Já jsem Judy a tohle je Cin,“ představila sebe i mě – k mojí nelibosti mým prvním jménem.

„*Sin*?“ zopakoval kluk překvapeně a nos mu lehce zrůžověl rozpaky. „No… to sedí…,“ pokračoval s potutelným pochechtáváním a s neskrývaným zájmem po mně začal přejíždět očima. Vůbec jsem nechápala, co se děje, dokud mu Judy neluskla před očima.

„Cin jako Cinnamon, ne *sin* jako hřích!“ vyprskla a kluk zrudl úplně. Já rozhodně taky.

„Jsem Bernadette! Říkej mi, prosím, Bernadette!“ vypískla jsem a vrhla dotčený pohled na Judy, která se kdovíproč usmívala. Věděla, že to jméno nepoužívám!

„Ou…,“ protáhl kluk a zasmál se tou svou velkou pusou. „No, já jsem Jake. Jake…“ Na vteřinu jsem měla dojem, že se podíval na jmenovku připíchnutou na klopě svého saka a vytřeštil oči. „*Cockburn*!“ vyhrkl, jako by svoje jméno slyšel poprvé v životě. „Ehm, Cockburn,“ zopakoval už klidněji. „Ale rozhodně mi říkejte Jakeu.“ Očividně to byl cvok.

„Jasně,“ vydolovala jsem ze sebe a nervózně si pohladila copánek.

Judy obrátila oči v sloup a vykročila vpřed. Zatahala kluka za rukáv a stejně jako já předešlý den panu Fredericksonovi i ona ukázala novému hlídači záchod a podala mu info o lednici, zatímco já dál stála jako kůl v plotě.

Naštěstí přišel postarší pár objednat si kávu, takže jsem se probrala ze záseku a šla je obsloužit, než se Judy s Jakem vrátili.

Jakmile byl pár pryč, nenápadně jsem kývla na Judy hlavou, aby mě následovala do kuchyně, kde jsem se k ní otočila se zvednutým obočím. „Co na něj říkáš?“ zašeptala jsem.

Zazubila se na mě. „A co na něj říkáš ty? Nebo spíš tvůj rudej obličej.“

Plácla jsem ji do ramena. „Můj obličej má pocit, že je to idiot.“

„Možná, ale musíš uznat, že oproti tomu dědkovi včera vypadá o dost slibněji,“ konstatovala kamarádka moudře.

„Je mi jedno, že je sexy! Chci, aby mě někdo chránil, kdyby se ty protesty opakovaly,“ nesouhlasila jsem s ní.

„Takže přece jen si tvůj obličej myslí něco jinýho, než jen že je idiot,“ pronesla s poťouchlým úsměvem.

Znovu jsem ji plácla. „Teď jsi řekla to samý, a to jsi zasnoubená!“

Zavrtěla hlavou. „Ne, tím, že vypadá slibněji, jsem myslela, že má fyzičku na to sejmout ozbrojenýho chlapa.“

„Ou, aha," špitla jsem a znovu mi zahořely tváře.

Judy mávla rukou někam za sebe. „Já bych to s tímhle zkusila," domlouvala mi. „Zvlášť jestli se ti líbí. Minimálně budeš mít na co koukat během práce."

„Ale jmenuje se *Cockburn*," zašeptala jsem naoko zhrozeně a obě jsme se od srdce zasmály. „Fajn, dám mu týden. Pokud se během týdne nepředvede, má padáka."

„To je fér," souhlasila Judy a vrátila se do přední místnosti. Po chvíli jsem ji následovala a začala čistit kávovar.

„Takže… co mi můžete říct o okolí?" nadhodil k mému překvapení Jake zvědavě. Trochu jsem čekala, že se po vzoru svého předchůdce sesune na židli a zůstane na ní po zbytek dne – mlčky –, ale to se nestalo. Lehce pochodoval sem tam, jako by ani nebyl schopný postát na jednom místě.

„Co máš na mysli?" odvětila jsem nejistě a uslyšela zašustění. Když jsem se na něj otočila, pohupoval se na patách a s pohledem fixovaným na hotel za okny si otevíral proteinovou tyčinku. Fascinovaně jsem na něj zírala asi deset vteřin, během kterých si do tyčinky třikrát kousl a v ruce mu zbyl jen prázdný obal. Taky jsem sledovala, jak ten obal zmačkal ve velké pěsti. Zdálo se mi to, nebo se mu na kůži pod rukávem objevilo něco barevného?

Náhle se otočil a zamířil ke mně. Vyplašeně jsem k němu vzhlédla – ne proto, že bych se ho bála, ale proto, že mě načapal, jak si ho prohlížím.

„Myslím, jestli se tu obvykle pohybuje někdo, na koho bych si měl dát pozor," uvedl na pravou míru jen půl kroku ode mě, takže jsem musela couvnout, abych mu viděla do tváře. „Kdo je tady v okolí?" dodal a pak se ke mně naklonil blíž...

Vytřeštila jsem na něj oči, obličej mi jenom hořel, když se ke mně sehnul a… vyhodil obal od tyčinky do odpadkového koše za mnou.

„Máš rozkošnou barvu," broukl s úsměvem, a zatímco mně srdce bušilo až někde v mozku, vrátil se zpátky k prosklené stěně cukrárny.

„Chodí sem někdo z toho hotelu naproti?“ zeptal se, jako by se nic nestalo.

Judy, která zrovna na stolky rovnala nové vánoční prostírání, si mého trapasu naštěstí nevšimla a teď na Jakea letmo pohlédla. „Jo, dost turistů,“ informovala ho. „A taky personál, mají tam hnusný kafe.“

„Fakt?“ zahučel nepřítomně.

„Jo. Dokonce i majitelka chodí na kafe k nám,“ pyšnila se kamarádka, než jsem se dokázala zklidnit dostatečně na to, abych zvládla mluvit. A myslet. „Jinak občas sem zajde i pan Doherty, má vedle but–“

„A co je zač ta majitelka hotelu?“ přerušil ji Jake s pohledem stále přišpendleným ven.

Judy nejistě přešlápla na místě. „Taková fiflena. Bohatá ženská, ale je v pohodě. Docela milá.“

Teď už se otočil a pozvedl jedno tmavé obočí. „Fakt?“

„Jo, fakt. Pan Doherty je taky moc milej. Od nich nám žádný nebezpečí rozhodně nehrozí,“ ujistila ho Judy.

„Jsi tady kvůli těm teroristům,“ ozvala jsem se konečně i já potom, co se můj tep zklidnil.

„Teroristům?“ zopakoval Jake nechápavě.

Rozčileně jsem rozhodila rukama. „Copak nesleduješ zprávy?“

„Říká ti něco Plamen spravedlnosti? Před týdnem tudy prošel rozzuřenej dav vedenej jima,“ ujala se slova opět Judy a k mojí úlevě tak na sebe přitáhla Jakeovu pozornost. „Nebo sis myslel, že jsme si to tu takhle vyparádily samy? Přiletěl sem molotov!“

Jakeovy oči uhnuly k čerstvě nahozené zdi a pak pokračovaly na přeživší kusy nábytku za těmi novými. Na mírně začernalý stolek, který Judy zakrývala ubrusem, i na podezřele prázdný vánoční stromek ve výloze. Náhle se na cukrárnu díval, jako by ji viděl poprvé v životě.

„Cin bydlí nahoře a málem tu uhořela,“ pokračovala Judy zamračeně.

Teď se jeho pohled upřel ke mně a já opět cítila, jak mě znejišťuje. Díval se na mě, jako by do sebe vpíjel každičký můj detail, jako by snad jen z toho, jak teď vypadám, dokázal zjistit, jak jsem se v tu noc cítila, a jestli se mi nic nestalo. „To… jsem nevěděl," zamumlal po chvíli a obrátil svou pozornost zase k oknu.

„Zasranej Plamen spravedlnosti," odfrkla si Judy.

„Ty nejsi zdejší?" hádala jsem.

„Ne. Nejsem," odtušil jen a mlčel a mně došlo, že i když mi byl povědomý, vidět jsem ho nemohla. Nejspíš mi jen připomínal nějakou celebritu…

Přestala jsem se jím zabývat a pokračovala v čištění kávovaru. Byla jsem dotčená tím, že se mi stalo něco hrozného a svět kolem mě šel prostě dál, i když to bylo pochopitelné. Každý řešil své problémy, teroristické akce nějakých newportských anarchistů lidi zvnějšku nezajímaly. Takže bych se na Jakea neměla zlobit. Nevypadal na někoho, kdo se zajímá o politiku. Ten spíš bude trávit dny hraním na počítači a… cvičením, než čtením zpráv. Nenápadně jsem na něj zašilhala. I přes jeho slušivý oblek bylo znát, že postavu má parádní.

Své mlčení dlouho nevydržel a po chvíli začal courat kavárnou a prohlížet si zbytky vánoční výzdoby, kterou se mi podařila zachránit. „Není na Vánoce trochu brzo?" podivil se. Judy už byla zpátky v kuchyni, takže ho neslyšela – kdyby ano, určitě by s ním souhlasila.

„Je prosinec! Navíc tady není na Vánoce nikdy brzy," odvětila jsem s úsměvem.

Nechápavě stáhl obočí. „Proč?"

„No…," nejistě jsem ukázala na vývěsní ceduli nad pultem, kde nad nabídkou zmrzlinových pohárů byl velkými písmeny vyveden název cukrárny. Jake se na ni podíval výrazem čtyřletého dítěte, které se snaží uhádnout, co ta písmenka znamenají. „Vánoční rok," přečetla jsem. Proboha, neuměl číst?!

„To vidím, ale nechápu to," ujistil mě.

„No jakože tu máme Vánoce celý rok," snažila jsem se vysvětlit.

Udiveně zkrabatil čelo. „Takže tu je vánoční výzdoba celej rok? Není to trochu ujetý? A co děláte v létě?“

Pokrčila jsem rameny. „Více méně pořád to stejné. Jen s letní obměnou. Místo stromku tu mám palmu, místo horké čokolády ledovou… Ale Elsin zasněžený pohár je populární v každém ročním období,“ dodala jsem vesele a ukázala opět na ceduli. Mluvit o své cukrárně mě uklidňovalo, cítila jsem se rázem sebejistěji.

Jake se zastavil u vitríny s dorty a zamyšleně po nich přejel pohledem. „Co je tohle?“ ukázal na směs drobných sušenek.

„Talířek cukroví. Chceš ochutnat?“

„Na sladký moc nejsem,“ utrousil. „Nemáte tu něco slanýho? S masem?“

„Jsme cukrárna,“ informovala jsem ho zaraženě.

„To jo, ale uznej, že takovou spoustu sladkostí musí člověk něčím zajíst – něčím masitým a slaným.“

Zakoulela jsem očima a odfrkla si. „Takové potřeby já nemám,“ zalhala jsem. Sladké jsem milovala, ale bylo fakt, že po několikátém dezertu nebo druhé horké čokoládě jsem vždy dostala chuť na burger.

„Tak jo, dej mi to ochutnat,“ souhlasil nakonec a pokývl k cukroví.

Vytáhla jsem talířek z vitríny a podala mu ho. Sotva se ho dotkl, už si házel první sušenku do pusy. „Ale nemysli si, že ses sem přišel zadarmo najíst,“ upozornila jsem ho pak a znovu trochu znervózněla.

Opět se usmál, až se mu udělaly *ty* ďolíčky. „Neboj. Klidně si to zaplatím.“ Hodil si do pusy pekanovou minisušenku a hned nato tu peprmintovou a zamyšleně zamručel. „Je to dobrý.“

„Lepší jsou, když je jíš zvlášť,“ zasmála jsem se.

„Který je tvoje nejoblíbenější?“ zeptal se mile, až se mi z toho rozlilo teplo v hrudi. Mluvit s krásným klukem o cukroví… nečekala jsem, že se mi to někdy stane.

„No, já mám nejradši –,“ spustila jsem, ale v tu chvíli do dveří vešla Fiona Rossi a jako obvykle vysála veškerý vzduch z místnosti.

A přitáhla na sebe pozornost všech kolem – což momentálně byl jen Jake. Viděla jsem, jak se jeho rty oddělily od sebe, když si jí všiml. Jistě ho oslnila. Zíral na ni, jako by to byla ta nejzajímavější žena, jakou kdy v životě viděl.

„Dobré odpoledne," pozdravila ona, aniž by mu věnovala jediný pohled, a přistoupila k pultu. „Jako obvykle, drahá Bernie," zahučela a netrpělivě se zahleděla na stěnu za mými zády.

Bez meškání jsem se otočila ke kávovaru a začala chystat perníčkové cappuccino, když jsem za sebou uslyšela: „Zdravím," pronesené lehce koketním tónem. Nemusela jsem se ohlížet, abych věděla, že to řekl Jake, a stejně tak jsem nemusela kontrolovat, že to řekl Fioně. Přesto jsem na něj mrkla přes rameno a zachytila, jak na ni vyzývavě hledí, zatímco ona si ho měří přimhouřenýma očima. Nezajímal ji, což mě kdovíproč uklidnilo.

Vrátila jsem se k přípravě kávy a snažila se to nepitvat. Tak mám v cukrárně krásného kluka a jemu se líbí paní Rossi – ostatně jako všem. Nic nového pod sluncem, takže by mě to nemělo ani v nejmenším rozrušovat. Ne že já bych se s ním dokázala bavit bez koktání, rudnutí a plácání nesmyslů.

„Mimochodem, Bernie," ozvala se znovu Fiona. „Letos chystám v hotelu velkolepý silvestrovský večírek. Přijedou samí důležití lidé. Říkala jsem si, že udělám dobrý skutek, takže… co kdybyste se zhostila sladkého baru? Máte na to vůbec kapacity?"

Dopálilo mě, že to bere jako svůj dobrý skutek, když mi nabízí zakázku, na druhou stranu ale… to tak nejspíš bylo. „Samozřejmě!" vyhrkla jsem dychtivě. „Určitě ano, po Vánocích už takové návaly nebudou, můžete se spolehnout."

„Tak výborně. Brzy vás ode mě někdo kontaktuje, aby s vámi dohodl podrobnosti," informovala mě Fiona. Děkovně jsem se na ni usmála, dodělala kávu a postavila ji na pult. Částku sedm dolarů jsem už ani neříkala, Fiona prostě klepla mobilem do terminálu, vzala si kelímek a otočila se. Pak se přece jen ohlédla a sjela Jakea pohledem. Pozvedla obočí, čímž naznačovala, že ji přece jen zaujal,

a s hlasitým „Mějte se!“ se odporoučela i se svým bodyguardem, který na ni čekal venku.

Zatímco já se dívala na Jakea, on sledoval ji. Když mu zmizela z dohledu, konečně se otočil ke mně. „Kdo to byl?“ zeptal se a v očích mu zajiskřilo.

Ubránila jsem se podrážděnému zaúpění a radši jsem se odvrátila ke kávovaru, abych vyčistila právě použitou páku. „Fiona Rossi, majitelka toho hotelu, co sem chodí na kafe, jak říkala Judy.“

„Aha… a chodí sem často?“ ptal se a nejspíš se snažil znít ledabyle, ale žalostně selhával. Vzrušení z jeho hlasu přímo kapalo.

„Většinou každý den. Říkáme jí Marta Kdovíjaká, jako ta z Grinche,“ vysvětlila jsem, ale na něj to dojem neudělalo.

„Aha,“ zamručel jen a byl zticha.

Jaké je moje oblíbené cukroví ho už ani v nejmenším nezajímalo.

KAPITOLA 5

Červené dveře

23 DNÍ DO VÁNOC

„Máme tu na příští týden objednané tři dorty, takže nic dalšího nebrat. Na pátek máme jeden a dva na sobotu, všechny narozeninové," oznámila jsem Judy následující den za doprovodu třiceti největších vánočních hitů posledních padesáti let při naší ranní poradě. Bylo mi jasné, že se nemůže dočkat, až vypadnu z kuchyně a ona si bude zase moct pustit svůj metal. „A jestli budeme dělat sweet bar na večírek po Vánocích, tak nesmíme brát žádné další objednávky na tu dobu." Ještě mě z hotelu nikdo nekontaktoval, ale předem jsem tušila, že to bude největší akce, na kterou jsem kdy chystala zákusky. „Taky bych ode dneška ráda přestala nabízet dýňové cupcakes a místo nich najela na ty pekanovo-brusinkové koláčky."

Judy souhlasně kývla. „A skořicové šneky?"

Na chvíli jsem se zamyslela. „Necháme je do konce týdne."

„Fajn."

„Shelly by měla nastoupit od zítřka."

„Bezva."

Srovnala jsem papíry s poznámkami na úhlednou hromádku a odložila je na vedlejší stolek, kde jsme mívaly nejen soupis objednávek a seznam surovin, ale i další organizační věci jako rozpis úklidu, pečení a tak. Ráda jsem měla ve všem pořádek. „Takže na dnešek tě poprosím o čokoládové cupcakes, marmeládové panáčky a kokosové tartaletky. Já odpoledne udělám arašídové sněhuláky a dopeču sušenky," shrnula jsem a vrhla se do práce.

Docela jsem se těšila, až Shelly zase nastoupí a já budu moct utéct od obsluhování zákazníků do klidu kuchyně, kde jsem mohla být

sama a vymýšlet i péct nové vánoční dezerty. Občas jsem to trochu přepískla a měli jsme moc zbytků – ty jsem před zavíračkou nabízela s třicetiprocentní slevou, a když se ani tak neprodaly, dávala jsem je buď holkám domů nebo do lednice v zázemí, kde jsme je ujídaly o pauzách.

Bylo znát, že už se město oklepává z toho příšerného rabování. Ulicí procházely skupinky turistů, fotili se a k mojí úlevě se zastavovali před cukrárnou. Někteří šli dovnitř a dlouho se rozplývali nad roztomilými zákusky, jiní si jen vyfotili vánočně nazdobený vchod a zmizeli ulicí dál. Trochu mě tihle „nezákazníci" štvali, na druhou stranu jsem měla šanci, že fotky mé cukrárny budou postovat na sítích a udělají mi tak reklamu zdarma, když už nic jiného.

Nejlepší zákazník přišel před polednem. Když cinkl zvoneček na dveřích a dovnitř vťapkal černý labrador, okamžitě se mi na tváři roztáhl úsměv. „Mami! Jsem za kasou," informovala jsem ji rozjařeně. „Co tady děláš?"

„Jdu si dát dortík, co jiného," usmála se máma a dala pokyn psovi, aby ji dovedl ke stolu. I když jsem věděla, že je Bruno chytrý kluk a pozná, který stolek je prázdný a který ne, stejně jsem obešla pult a pomohla jí dojít k jednomu z křesel u krbu. „Nemusíš mě tak opečovávat," bránila se, když jsem jí začala stahovat kabát.

„Ale chci," broukla jsem vesele. Máma se usadila a pustila Brunův postroj. Využila jsem jeho pohovu, abych ho na chvíli pomuchlovala. „Co si dáš?" zahuhňala jsem mu do kožichu.

„Asi ti neodpoví, ale řekla bych, že si dá vodu," pronesla máma suše. „Máte už perníčkovou čokoládu?"

Posmutněla jsem. „Míchač čokolády by měli teprve dnes doručit," zpravila jsem ji. „Ale máme perníčkové latté, chceš?"

„Ne, kávu už jsem dnes měla," odmávla mou nabídku. „A co ti tady ještě chybí?" vyptávala se pak a zahleděla se směrem ke stěně, ačkoliv ji nemohla vidět. „Ta tapeta…?"

Zatím jsem se během telefonátů s mámou tématu zdevastovaná cukrárna vyhýbala a vyšlo mi to. Ale máma to očividně nehodlala

jen tak nechat být, takže jsem musela kápnout božskou. „Dělník říkal, že to mám nechat ještě pro jistotu pár dnů schnout. Ale hned pak ji tam nalepím, už jsem ji objednala. Jinak fungujeme už skoro úplně normálně," zalhala jsem – stále jsme měly jen jednu troubu, žádnou myčku nádobí a zkrácený provoz. Káva byla momentálně to, co nás drželo nad vodou.

„Ostatní stěny jsou opravené?"

„Jo, mami, jsou jako nové, ani moc oprav nepotřebovaly, jen přemalovat," podotkla jsem. „Zvládám to dobře."

„Však já vím, že ano," máma zašilhala mým směrem a usmála se, pak zvedla prst. „Málem bych zapomněla, něco jsem ti přinesla." Zašátrala v kabelce pohozené na vedlejším křesle a vytáhla středně velkou krabici.

Vzala jsem si ji a odklopila víko, pod kterým jsem našla šest zbrusu nových baněk na stromeček. „Ty jsou nádherné, děkuju."

„Asistent v mobilu mi tvrdil, že jsou tmavě červené a zlaté, s proužky."

„Je to tak," ujistila jsem ji a odstoupila. „Hned je dám na stromeček. Měla bys ho vidět, působí jako chudý příbuzný toho, co máš doma."

„Řidič uberu říkal, že na náměstí už znovuotevírají trhy. Po víkendu určitě budou v plném provozu a pak vyrazíme shánět další ozdoby," navrhla nadšeně.

„Už se těším," odpověděla jsem, ačkoliv jsem v sobě ucítila drobný osten neklidu. „Přinesu ti čaj s čokoládovým dortíkem," změnila jsem téma a vyrazila za pult, abych se vyhnula dalším dotazům na můj ne příliš úspěšný byznys. Chlácholila jsem se tím, že až budeme mít víc spotřebičů a Shelly, zase prodloužíme provoz a bude to, jako by se žádné rabování ani nestalo.

K mojí úlevě mikrovlnka, trouba i stroj na čokoládu dorazily odpoledne, stejně jako Jake – díky bohu. Zrovna jsme se s Judy marně snažily dotlačit troubu do kuchyně, zatímco vpředu v cukrárně se tvořila fronta.

„Brý odpoledne," pozdravil nás s úsměvem a rukama v kapsách svého černého obleku. „Co to děláte? Víte, že tam máte spoustu zákazníků?"

„Neříkej," hekla Judy sarkasticky.

„Ten chlap nám to odmítl doručit až do kuchyně," zaúpěla jsem nešťastně. „Prostě to vyložil venku před cukrárnou a odjel." Kéž by to aspoň přivezl zadním vchodem, odtamtud to do kuchyně nebylo daleko.

Jake se zamračil. „Kuřbuřt," prohlásil a ani se nesnažil ztišit hlas, takže se na něj otočila polovina cukrárny. „Ukažte, já to tam vezmu." Postoupil blíž a Judy mu uvolnila místo.

Otřela si zpocené čelo. „Jdu obsloužit zákazníky," vyhrkla udýchaně a nechala těžkou troubu na nás.

Jake si dřepl a vsunul dlouhé prsty pod jednu stranu bedny. „Můžem?" Kývla jsem a on vstal.

S jeho pomocí nebyl problém dostat spotřebič tam, kam jsem potřebovala – vlastně většinu váhy nesl on, já to jen tak podpírala, aby se neřeklo. „Děkuju," zafuněla jsem a s nejistým pohledem na troubu si promnula copánek. „Teď jen zjistit, jak se to zapojuje."

Jake se zasmál a… ty jeho ďolíčky! Zůstala jsem na něj okouzleně civět o zlomek vteřiny víc, než by se slušelo – a definitivně si toho všiml. „Jestli chceš, zapojím to," prohlásil a natáhl ke mně ruku. Lehce mě zatáhl za konec copu, se kterým jsem si pohrávala, a mrkl na mě.

Spěšně jsem si pustila vlasy a jasně si vědoma toho, že můj obličej připomíná rajče, jsem nejistě zkroutila obočí. „Určitě?" Nerada bych po tom všem znovu vyhořela.

„Jo, v… technice… se docela vyznám." Upřímně jsem mu moc nevěřila, ale alternativa byla, že bych to zapojovala sama – a já vůbec netušila, jak to udělat. „Žádný obavy." Obdařil mě dalším mrknutím, ze kterého jsem zrudla ještě víc. Radši jsem spěšně vypálila za Judy.

Když jsme konečně odbavily ten nával zákazníků, kteří si všichni po obědě chtěli dát dezert, vrátily jsme se do kuchyně. Jake

byl se zapojováním trouby hotov a akorát si shrnoval rukávy bílé košile. Opět jsem měla dojem, že na jeho rukách vidím barevné tetování, ale než jsem na to stihla zaostřit zrak, už byl rukáv dole a on na sebe házel sako. Se zamračeným výrazem při tom poslouchal Judyino puštěné rádio, kde zrovna běželo zpravodajství o klucích ze Západní Virginie, kteří za prodej drog dostali půlroční vězení.

„Jenom půl roku za drogy?" užasl nechápavě. „Seděl jsem dýl za míň." Judy na něj povytáhla obočí a mně spadla brada. Jake si všiml našich výrazů a ušklíbl se. „To byl vtip. Jasně, že jsem neseděl. Ale uznejte, že půl roku za dealování je výsměch." Odfrkla jsem si, asi mi potrvá, než si na Jakeův humor zvyknu.

Judy se ode mě odpojila a šla k lednici. „To víš, bohatý děcka."

„Hm, a pak se lidi diví, že tu jsou takový nepokoje. Tohle je nespravedlivý stejně jako podnikatelskej zákon," stěžoval si a snažil se při tom zapnout si manžety. Levá se mu podařila, ale s pravou bojoval. Nakonec ke mně střelil očima s prosebným výrazem.

Ve vteřině mi bylo, jako bych spolkla uhlík. Přesto jsem k němu přistoupila a ostýchavě vztáhla rozklepané prsty k jeho pravé manžetě. „Ale podnikatelský zákon není tak špatný," namítla jsem a zacvakla knoflík. „Mně docela pomůže."

Jake se na mě seshora zlověstně zamračil. „Děláš si srandu? Něco takovýho vůbec nemělo projít, nahrává to do karet hlavně lidem, co vlastní desítky podniků – což je primárně mafie."

Znejistěla jsem, ale zamračení jsem mu vrátila. „Ne, i poctiví lidé můžou mít víc podniků."

Jake beze slov vytáhl z kapsy mobil, něco v něm chvíli hledal a vzápětí mi pod nos podstrčil fotku několika lidí v zšeřelé restauraci. „Víš, kdo na tý fotce je?" Vykulila jsem na něj oči. Snaží se mi snad dokázat, že se o politiku nezajímám dost na to, abych měla nárok o něčem takovém mluvit, nebo co to mělo znamenat? „Tvoje velký roztomilý oči se mnou nehnou, slečno Brooksová," pronesl s mírným úsměvem a já oči spěšně sklopila na displej telefonu.

Zadívala jsem se na snímek zcela jistě pořízený skrz okno bez vědomí těch, co byli foceni. „To je senátor Marrow, který ten zákon navrhl. Pak je tam… ředitel daňového úřadu…," pokračovala jsem sebevědomě a snažila se přiřadit jména i k dalším osobám v pozadí, ale neměla jsem ponětí – beztak šlo o nějaké asistenty nebo podobně.

„Tohle není zkouška," ujistil mě Jake a zazoomoval fotku na muže sedícího po Marrowově pravici. „Víš, kdo je tohle?"

Prohlédla jsem si postaršího oteklého chlapa v pruhovaném obleku. S tučným podbradkem a velikými rty vypadal dost zvláštně a jako někdo, koho jen tak nezapomenete, z čehož jsem usoudila, že… „Nikdy jsem ho neviděla. Nějaký asistent?" hádala jsem, ale to byla samozřejmě scestná domněnka. Asistenti bývají mladí, tomuhle mohlo být k šedesáti. „Specialista z oboru?" zkusila jsem to znovu.

Jake se uchechtl a mobil schoval. „Jo, tos vystihla perfektně. Co kdybych ti řekl, že ten chlap je majitel bordelů po celým státě?"

Zmateně jsem nakrčila čelo. „Co by ale –"

„Co by dělal s lidma, který ten zákon navrhli a protlačili?" dopověděl za mě a v očích se mu zlověstně zalesklo. „Právě. Možná ten váš Plamen spravedlnosti nejsou teroristi, ale bojovníci za dobrou věc," prohlásil ledabyle a vyrazil do přední části cukrárny.

„Jasně, až na to, že to jsou odporní vrazi!" křikla jsem za ním ještě a viděla, jak se na vteřinu zarazil, ale pak přece jen pokračoval dál.

Nechala jsem ho jít, ale přišla si podivně dotčená. Mohl mít pravdu, že za podnikatelským zákonem stála mafie? Ne, to byl nesmysl. Ten zákon nechtěl nikomu ublížit – na rozdíl od Plamene spravedlnosti.

O půl hodiny později před pokladnou bylo opět prázdno a já se unaveně opřela o pult. „Jsem úplně vyřízená," postěžovala jsem si Judy.

Moje kamarádka se zachmuřila. „Jdi si dát pauzu. Jedla jsi dnes vůbec něco?"

Na chvíli jsem se zamyslela. Ráno jsem si chtěla dát snídani, ale zrovna mi dovezli suroviny. A pak už přicházeli zákazníci a… „Ne," uvědomila jsem si.

„Tak si skoč něco koupit," pobídla mě.

„Jenže co když se sem navalí další dav?"

Judy mě postrčila kupředu. „Už je po špičce. A i kdyby ne, tak já to zvládnu," odbyla mě.

„Fajn," souhlasila jsem a šla si pro kabát. Už dlouho jsem neměla nudle z bistra ve vedlejší ulici. Poslední týdny, pokud mě nekrmila Shelly, jsem mívala jídlo buď od mámy, nebo jsem vyjídala zásoby mražených hotovek, co jsem měla nahoře v bytě, ale ty už byly pryč. „Tak já jdu," oznámila jsem Judy, která se zrovna vydala na konec místnosti poklidit stůl po zákaznících, a Jakeovi, který znuděně postával u výlohy. Pak jsem vzala za kliku.

Ve vteřině jsem ztuhla.

Srdce se mi nepříjemně rozbušilo, na čele mi vyrazil ledový pot. Očima jsem vytřeštěně hleděla na hlouček lidí procházejících za proskleným okénkem dveří a všechny instinkty na mě křičely, ať uteču. Ať za žádnou cenu nevycházím ven.

„Ehm, Bernadette?" Když vyjdu ven, umřu. „Haló?" Znovu se tu objeví ten rozzuřený dav. Ušlapou mě, rozsekají sekerou a umlátí pálkami. Polijí mě benzinem a zapálí. „Bernadette?" Na rameni se mi objevila hřejivá ruka. Trhla jsem sebou, klika od dveří mi vyklouzla ze zpocené dlaně. „Jsi v pořádku?" Jakeovy tmavě modré oči si mě prohlížely s upřímnou starostí.

Couvla jsem ode dveří. „A-ano. Jo, jen… mi došlo, že mám v bytě ještě nedojedené jídlo od včera," vysoukala jsem ze sebe a doslova utekla do svého bytu. Až ke schodům jsem v zádech cítila Jakeův zachmuřený pohled.

Nad schody jsem za sebou zabouchla dveře a vyčerpaně se o ně opřela zády. Hrudník se mi stále svíral a vyrážela jsem ze sebe uštvané funění, srdce se mi sice pomalu zklidňovalo, ale moji paniku místo klidu střídala bezbřehá bezmoc. V očích se mi začaly hromadit slzy.

Byla jsem rozbitá.

Nejenže jsem nedokázala normálně mluvit s lidmi, ale teď ještě nebudu schopná jít mezi ně. Přikryla jsem si rukama obličej a snažila

se sebrat – namluvit si, že to je jen dočasné, že budu v pořádku, ale už jsem tomu přestávala věřit. Bylo snadné si představit, že z těch dveří vycházím na ulici, ale přesto, když jsem se o to pokoušela, jako by v nich byla nějaká neviditelná zábrana. Každé ráno jsem zvládla jen vytáhnout bezpečnostní mříž, ale ne vyjít ven.

Proč jen ten rozzuřený dav musel projít tudy? Proč molotov přilétl do *mé* cukrárny a narušil *můj* bezpečný prostor? A proč, zatraceně, policie nedopadla ty, co za to mohli? Teroristy.

Roztržitě jsem přešla k počítači a rozhodla se o nich zjistit něco víc. Netuším, co jsem si od vyhledání Plamene spravedlnosti slibovala – snad pochopení jejich činů, nebo jsem možná doufala, že narazím na informaci, která mi přinese aspoň nějaké zadostiučinění. Třeba že policie přece jen někoho z nich dopadla a je jen krůček od odhalení ostatních.

Jenže to jsem nenašla.

Místo toho jsem narazila na haldy článků o jejich akcích. Něco bylo naprosto strašné: „Asistent státního tajemníka nalezen mrtvý. Soudce zastřelen přímo před soudní budovou. Masakr v oděvním skladu," hlásaly ty nejznepokojivější titulky. Pak tam byla hromada článků o výtržných deliktech, kdy nějaký muž hlásící se k Plamenu zničil fasády státních úřadů a údajně se pokusil dostat dovnitř a nastražit tam výbušniny. Policie ho však včas dopadla. Naopak se jí nepodařilo dostat jiného pyromana, který odpálil popelnice před guvernérovým domem, ani osobu, co vykradla byt mluvčího státu a za sebou zanechala posprejovanou stěnu s logem Plamene spravedlnosti – což byla silueta Justicie, která se zavázanýma očima drží v jedné ruce váhy a v druhé meč tvořený plameny. V článku byla fotka toho graffiti a musela jsem uznat, že je dost povedené. Ne jako ty čmáranice, které člověk vídá všude po městě. Nebýt toho, že jde o logo anarchistů, nevadilo by mi, kdyby to bylo nasprejované na budovách a pod mosty.

Bohužel se aktéry ale ve většině případů dopadnout nepodařilo. Byli opatrní, vždy pečlivě zakrytí a nenechávali stopy. Ani svědky.

Následně jsem narazila na článek o nalezeném těle u silnice, tentokrát už novináři měli víc informací než posledně a uváděli, že šlo o studentku, která ten večer před smrtí nepřišla domů z nějaké párty. Než její rodiče vůbec přišli na to, že ji pohřešují, už ji nalezli. Bylo mi z toho neuvěřitelně úzko, proto jsem pokračovala dál, ale našla jsem už jen informace o kyberútocích. Odtajněné soukromé konverzace státních příslušníků, napadené bankovní účty a zavirované sítě na úřadech.

Když jsem se tím vším prokousala, nejenže mi nebylo o nic líp po psychické stránce – nikde jsem nenašla ani zmínku o tom, že by snad někdo byl blízko jejich dopadení –, ale ani jsem nebyla schopná jasně říct, co si o nich myslím. Na jednu stranu to byli bezcitní zloději a vrahové, na stranu druhou jsem v jejich činech viděla i racionální a ospravedlnitelné kroky. Jenže ty nedokázaly vyvážit to špatné, co provedli. Především co provedli mně.

Nechala jsem počítač být a již dostatečně uklidněná jsem se zašila v kuchyni, kde jsem se soustředila na pečení a následný úklid, abych nemusela rozebírat své očividné trauma, ale taky abych se vyhnula Jakeovi. Nevím, proč jsem se styděla za to, co viděl a co si asi domyslel. Styděla jsem se, že jsem porouchaná.

Ještě než odešla Judy domů, překvapil mě v kuchyni s dvěma krabičkami číny. „Měl jsem hlad a říkal jsem si, že by sis možná taky dala," prohodil nevzrušeně a odložil jídlo na čistý nerezový stůl. „Judy říkala, že tady vaří dobře," dodal a prstem píchl do loga restaurace na krabičce.

„Jo, to vaří," souhlasila jsem potichu neschopná se mu zadívat do očí. „Děkuju." Žaludek už se mi svíral hlady, těch pár kousků sušenek, které jsem během pečení snědla, mi moc nepomohlo. Chtěla jsem něco pořádného, něco slaného.

„Za málo," odpověděl a nervózně přešlápl. „Judy už zavřela," pokračoval a ukázal palcem za sebe. „Napadlo mě, že bys třeba chtěla společnost. Ehm, jakože… se můžeme najíst spolu," vysoukal ze sebe. Odvážila jsem se na něj letmo pohlédnout, než jsem rychle

přikývla a zase sklopila oči k zemi – samozřejmě s narůstajícím pocitem, že mi shoří obličej.

Do kuchyně náhle nakráčela Judy. „Tak jo, zlatíčka, já –," zarazila se a neušlo mi, jak po nás zatěkala pohledem, načež se její rty roztáhly do úsměvu. Museli jsme vypadat směšně – dva dospělí, kteří stojí tři metry od sebe, a já hledím do země rudá v obličeji. Nejradši bych se propadla, a to jsem ani nevěděla, co moje kamarádka z našich postojů dedukuje. „…vás nebudu rušit," dořekla a její úsměv se ještě víc rozšířil, bylo-li to vůbec možné. „Kasa je spočítaná, všechno je uklizený a já jdu domů," pokračovala a nakrátko se podívala na krabičky s čínou. „Dobrou chuť."

„Díky," pípla jsem a vyrazila vpřed, abych ji doprovodila k zadnímu východu – a taky abych utekla z té napjaté atmosféry, která v kuchyni panovala.

„Zítra očekávám podrobnou zprávu," zašeptala Judy u dveří natěšeně, zatímco si omotávala kolem krku šálu.

„Jasně, podrobně ti popíšu, co bylo v těch nudlích," odvětila jsem a plácla ji přes rameno.

„Ha, ha," ucedila suše. „Nemůžeš zůstat starou pannou navždy," pronesla s úsměvem a já se málem zadusila vlastními slinami.

„Hej!" ohradila jsem se dotčeně, i když ona samozřejmě nemohla vědět, že jsem… Nebo mohla? Vydedukovala to?

To už Judy vystřelila ze dveří a zamířila ve tmě ke svému autu, parkujícímu vedle mého opraveného mini cooperu. „Pá!" mávla na mě. Udělala jsem dva kroky za ní. To nebylo těžké. Když tu se mnou byla kamarádka a nikdo jiný v okolí… bylo to jiné, než vyjít těmi dveřmi na druhé straně cukrárny. Sama. Přesto když nastartovala a její auto se mi začalo ztrácet z dohledu, znovu jsem pocítila svírání úzkosti a radši jsem rychle zapadla dovnitř a dveře zamknula.

S povzdechem jsem se otočila a zjistila, že Jake se i s jídlem přemístil do zázemí, kde teď stál a vyčkávavě na mě hleděl. Mohl zaslechnout, co mi Judy říkala?

„Víš, nemusíme to dělat, jestli nechceš," pronesl a – já se málem zadusila podruhé. Celá jsem zrudla a začala záchvatovitě kašlat. Jake ke mně chvatně přiskočil a poplácal mě po zádech, načež mi podal lahvičku s vodou. Spěšně jsem se napila a uklidnila se. „Dobrý?" ověřoval si.

„J-jo," vykoktala jsem a lahev odložila.

„Takže? Chceš to?" trval k mojí nelibosti na reakci.

„Ehm… no… jo… totiž – bavíme se tu o tý večeři, že jo?" vychrlila jsem bez dechu a měla strach, že se znovu zakuckám.

Jakeovo tmavé obočí se udiveně stáhlo. „Jo, o čem jiným?" nechápal a sedl si na nízké křeslo u širokého kávového stolku, načež se natáhl po jídle. Sedla jsem si naproti němu a zarytě mlčela v naději, že se uplynulá minuta nějak zázračně vymaže z jeho povědomí a on to jednoduše nechá plavat. Jasně, že nenechal – a dokonce nebyl ani natolik taktní, aby mlčel, když mu to došlo. Viděla jsem to, jako by šlo o zpomalený film. Ten okamžik, kdy uchopil hůlky a v očích mu náhle zajiskřilo poznání. „Sex. Mělas na mysli sex, že jo?" řekl se zasmáním a propaloval mě vyzývavým pohledem.

Připlácla jsem si dlaně přes obličej a okamžitě litovala toho, že jsem se po odchodu Judy nešla zavřít nahoru do bytu.

„Nooo, mohli bysme," protáhl k mojí nevíře. „Chtěla bys…?"

„Ne!" vyhrkla jsem pobouřeně a odtáhla si dlaně z obličeje, abych se na něj mohla pořádně zamračit.

Chvatně zavrtěl hlavou. „Ne, jasně že ne," utrousil klidně. „Tak jiný téma – co to je s tím tvým jménem? Jsi Bernadette, nebo Cinnamon?"

Potlačila jsem svou stydlivost a slabě se usmála. „Jsem oboje."

„Aha, takže to není jen přezdívka? Opravdu jsi Bernadette Cinnamon Brooksová?" hádal.

„Ne, vlastně jsem Cinnamon Bernadette Brooksová," uvedla jsem na pravou míru. „Táta moc chtěl, abych se jmenovala Cinnamon."

„Ale…?" protáhl Jake, který nejspíš zachytil drobný nesouhlas v mém tónu.

„Nerada to používám, přijde mi to… hodně osobní," přiznala jsem a kousla se do rtu. Nevěděla jsem, jak vysvětlit, že snesu, aby mi tak říkali jen rodina a nejlepší přátelé.

Nenaléhal na mě, jen kývl. „Chápu, tak zase jiný téma?" pokračoval vzápětí a nacpal si do pusy pořádné sousto nudlí, načež na mě ukázal hůlkami. „Co ty dveře?" zahuhňal.

Natáhla jsem se pro svou krabičku s jídlem a začala ji rozbalovat, abych se na něj nemusela dívat. Přišla jsem si, jako bych se škvařila ve vlastním potu. Co jsem dospělá, tak jsem snad před nikým nebyla tak nervózní. „Dveře?" nechápala jsem – nebo jsem spíš nechtěla chápat, ačkoliv mě hned napadlo, na co naráží.

„Jo, když sis chtěla jít pro oběd," upřesnil a upřel na mě ty své oči připomínající nejtemnější hlubiny oceánu.

Vyhnula jsem se jim a zavrtěla hlavou. „O nic nešlo," odbyla jsem ho a pokusila se rychle změnit téma. „Řekni mi něco o sobě. Odkud teda jsi, když ne z Newportu?"

Naštěstí mi to prošlo a on nechal můj zásek u dveří plavat. „Tak nějak odevšad," odpověděl však velmi neurčitě. „Teď bydlím na nějakej čas u kamaráda tady v Newportu," dodal. „Co ty? Vždycky jsi bydlela v nejluxusnější čtvrti?"

Nabrala jsem si sousto a zavrtěla hlavou. „Vůbec. Máma bydlí na předměstí, tam jsem i vyrůstala. Tohle jsem si pronajala teprve před zhruba rokem," vysvětlila jsem a letmo se rozhlédla kolem, jako bych mohla vidět celou svou cukrárnu, ačkoliv jsem viděla jen tu malou čtvercovou místnost s křesílky a miniledničkou. „Chtěla jsem si najít něco mimo centrum, ale máma mě tak trochu přiměla jít sem, abych… si splnila sen," řekla jsem a neubránila se smutku. „Teď docela lituju, že jsem se jí nechala přemluvit." Cukrárna někde mimo centrum zněla o dost bezpečněji. A levněji.

Jake rovněž posmutněl a chvíli na mě jen mlčky hleděl. Samozřejmě jsem nevěděla, co se mu honí hlavou, ale tipla bych si, že mě litoval. „Od tvojí mámy bylo hezký, že ti chtěla pomoct splnit sen," špitl pak a pokračoval v jídle.

„To jo. Hlavně ale chtěla, abych se konečně odstěhovala z domu," dodala jsem ve snaze odlehčit situaci.

Povedlo se a Jake se zasmál. „Nech mě hádat – otázky ‚Kdy už budou vnoučata?' posloucháš dennodenně?"

Taky jsem se zasmála, přesto jsem zakroutila hlavou. „Ne. Máma mě do ničeho netlačí. Ale… víš, ona je nevidomá a myslím, že měla pocit, že se o ni navždy budu starat, když nevypadnu."

Jake překvapeně protáhl pusu. „Aha," utrousil a zmlkl, ačkoliv na něm bylo jasně znát, že váhá, co říct. Takhle to lidi měli vždycky, když před nimi leželo téma hendikep. Výbuch otázek – jak k tomu přišla, jak vážné to je, jak dokáže normálně fungovat… bijící se se strachem, že by mohli říct něco nevhodného a necitlivého. Mojí mámě tyhle otázky nikdy nevadily. Chápala zvědavost okolí, dokonce měla tu nejlepší zásobu vtipů na nevidomé, a pokud jste nechtěli hladit Bruna, když ji někam vedl, nebo ji bez varování nepopadli za ruku a nezačali ji i v dobrém úmyslu někam táhnout, neměla téměř s ničím problém. Takže by jí nevadilo, kdybych Jakea pobídla, ať se ptá. Jenže já se nechtěla bavit o mámě, kdovíproč jsem chtěla slyšet víc o něm.

„Ty často od rodičů posloucháš dotazy, kdy budeš mít děti?" zeptala jsem se proto.

„Ne, to úplně ne," pronesl Jake zamyšleně. „Víš, moji rodiče úplně nejsou v obraze." Nechápavě jsem na něj povytáhla obočí. „Vyrůstal jsem u pěstounů, od kterejch když jsem vypadnul, tak už jsem se neohlídnul." Chápavě jsem přikývla a náhle měla stejné pocity, jaké mají lidé při setkání s hendikepovanými. Haldu otázek, které nepoložím ze strachu, abych nešťourala do citlivého tématu. Nevím, jestli to Jake vycítil, nebo taky chtěl odvést pozornost, ale opět změnil téma – svým způsobem. „Beztak nemám žádnou holku."

„Nemáš?" vyhrkla jsem až příliš zvědavě a až příliš rychle. Rázem jsem se za to zastyděla.

Jakeovi se udělaly v tvářích ďolíčky. „Nemám. Kdybych měl, nedělal bych ti tu návrhy. Takovej zase nejsem."

Upřela jsem oči do jeho a snažila se přeprat ten pocit, který mnou při tom prostupoval. Bylo to, jako by mi v žaludku někdo škrtl sirkou a horko se mi rychlostí blesku šířilo všude po těle. Bylo to na jednu stranu nepříjemné, jako když jsem se koukala do očí kohokoliv jiného, koho jsem neznala, na druhou stranu jsem to utrpení chtěla vydržet. Nikdy se mi to s žádným klukem nestalo. Upřímně, asi nikdy jsem taky nehleděla do očí někoho tak hezkého. Ale nevydržela jsem to a sklopila tvář zpět do krabičky nudlí s ohromnou potřebou pustit hůlky a začít si mnout vlasy. Ovšem ovládla jsem se.

KAPITOLA 6

První pořádný sníh

22 DNÍ DO VÁNOC

Následující den se Jake objevil s umaštěným balíčkem jídla. „Omlouvám se, nestihl jsem se najíst," prohodil a zvědavě se zadíval na Shelly za kasou. I ona na něj rozšířila oči.

„Ehm, Shelly, tohle je Jake, naše nová ostraha. Jakeu, Shelly tu obsluhuje," představila jsem je stručně a stejně jako u Fiony Rossi i teď mě dráždil pohled v Shellyiných očích.

Bezostyšně si Jakea prohlížela od hlavy k patě, dokonce pak tlumeně hvízdla a utrousila: „Sakra." Jake to samozřejmě slyšel a vesele se tomu zasmál. Nic však neřekl – žádné pokusy o flirtování jako u Fiony, jen tam tak hloupě postával s tím umaštěným balíčkem.

„Umm," probrala jsem se ze záseku. „Běž si to v klidu sníst dozadu. Myslím, že teď nám žádné nebezpečí nehrozí," zachichotala jsem se, ale neznělo to příliš uvolněně. Jake to nijak nekomentoval a zmizel v zázemí.

„Páni, kdes ho vzala?" sykla na mě Shelly, jakmile byl z dohledu.

Zakoulela jsem očima. „Z agentury, kterou mi doporučila Marta Kdovíjaká." Shelly chtěla ještě něco dodat, ale v tu chvíli se dveře cukrárny znovu otevřely a dovnitř vešla skupinka turistů z Asie, takže jsme měly plné ruce práce s obsluhováním a na kecání nebyl čas.

Práce mě uklidňovala. Prohlížet si naše krásně nazdobené dortíky a poslouchat u toho vánoční písničky mě naplňovalo veselím. Nemusela jsem během toho zírat na červené dveře před sebou a trápit se otázkou, jestli z nich ještě někdy zvládnu vyjít ven. A tak jsem si během nalévání horké čokolády a chystání talířků s cukrovím na tácy v duchu prozpěvovala spolu s reproduktory, ve kterých zrovna hrálo „Let It Snow". A ačkoliv venku zrovna nesněžilo, stejně jsem

souhlasila s textem, který hlásal, že nemám, kam bych chodila, když u krbu je tak hezky. Jen jsem si musela objednat nějaké jídlo, abych nepošla hlady. Na čokoládě se dalo přežívat jen určitou dobu.

Za zhruba deset minut se Jake vrátil zezadu a pohodil bradou do chodbičky. „Vzal jsem si toho moc," zahučel ztěžka a poplácal se po břichu. „Jestli chceš, dej si, byla by škoda, kdyby to vystydlo. Ehm, je to burger s hranolkama, to se nedá tak úplně ohřát." Sotva jsem se na něj ostýchavě pousmála, otočil se ke mně zády.

Jakmile jsem doobsloužila skupinku turistů, Shelly mě pobídla, abych si šla dát oběd, takže jsem s mírnými rozpaky zaplula do zázemí, kde se na stole povaloval roztržený papírový pytlík, na kterém byly rozprostřené hranolky a dva burgery zabalené do voskového papíru. Dva! Nevěřícně jsem na to vytřeštila oči a chvíli zamyšleně stála a uvažovala, jestli Jake vůbec něco snědl – ta porce byla větší, než co bych si normálně dala sama. Nedalo mi to a nakoukla jsem do odpadkového koše, kde, jak se zdálo, byly další dva zmuchlané papíry od burgerů.

Zamyšleně jsem si sedla ke stolu a sáhla po ještě stále teplém jídle. Papír s logem ruky ukazující znak peace byl promaštěný, ale ta vůně, která se z něj linula… Hned se mi začaly sbíhat sliny a já burger netrpělivě rozbalila. Jak se dalo čekat – byl hodně mastný, ale bože, tak zatraceně dobrý. Snědla jsem ho během pěti minut, a to nebyl nijak malý. Dělalo mi trochu obtíže si kousnout, aniž bych si veškerý obsah bulek nevykydla na klín. Takovéhle burgery se rozhodně nedělaly pro holky jako já. Měla jsem malou pusu. Zato Jake… do mysli se mi samovolně vetřela představa těch jeho dlouhých a plných rtů. On takový burger musel zvládnout sníst snadno. Na pět kousnutí, hádala bych dle stylu, jakým jsem ho zatím viděla jíst.

Když jsem dojedla, zmuchlala jsem obal a se zafuněním se opřela do křesla. Přišla jsem si přecpaná, a to jsem se ani nedotkla hranolek, které vypadaly, že si taky daly pořádnou olejovou koupel. Ještě chvíli jsem seděla a rozdýchávala tu nálož nezdravého jídla, než jsem se

donutila vstát a nakouknout do kuchyně k Judy. „Kdybys chtěla, Jake nechal v zázemí jídlo," informovala jsem ji a vzala si drobnou sněhovou pusinku z tácu, na kterém zrovna vychládaly. Sice jsem byla přecpaná, ale na sladkou tečku jsem našla místo vždycky.

„OK," houkla na mě, aniž by zvedla oči od čokoládového korpusu, který zrovna obmazávala kokosovým krémem. „Kdy už ho pozveš na rande?"

Vydala jsem ze sebe dramatické zaúpění. „Nikdy."

„A důvod?" reagovala bez meškání.

Pohodila jsem rukama. „Já nevím, přijde mi, že bychom se k sobě nehodili," řekla jsem, ale ani si nebyla jistá, jestli si to vážně myslím. Dle Judyina skeptického pohledu mi došlo, že ona si to rozhodně nemyslí. „Je hrozně… neklidný. A-a přijde mi, že nemá rád Vánoce."

„A to soudíš podle čeho?"

Z toho jeho věčného přecházení a houpání a hraní si s čímkoliv v dosahu musela už sama vydedukovat, že je Jake neklidný, takže jsem hádala, že se ptá na to druhé. „Všimla jsem si, že dělá zmučený obličeje vždycky, když začne hrát další písnička v playlistu." Jako by trpěl při poslechu vánočních hitů a doufal, že ten další song jeho utrpení ukončí.

Judy se uchechtla. „Já taky nemám ráda vánoční hudbu, a stejně jsme kamarádky navždy. To není žádný důvod nepozvat ho na rande. Navíc vidím, jak rudneš, vždy když se na něj podíváš – a koukáš na něj často. Je mi jasný, že s ním na to rande chceš. *Hodně*," dodala důrazně.

Ošila jsem se a bezmyšlenkovitě si začala hladit cop. „Když já nevím, jestli by se mnou vůbec chtěl na nějaké rande jít."

„Holka," Judy odložila špachtli a trpělivě se na mě usmála. „Seš krásná, máš nádherný dlouhý vlasy a obrovský šedý oči – co já bych za ně dala – a vidím, že se mu líbíš," ujistila mě. „Navíc ti včera běžel pro večeři, div se u toho nepřerazil o vlastní nohy. A dneska ti přinesl oběd."

„To byl jeho oběd, jen to nedo–"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Merry Fucking Christmas*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.